

குக்கும் மோதரம்

இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன்

“தினாய்வா”

குக்குறம் மோதிரம்

இரசிகமணி
கனக. செந்திநாதன்

— வளி யீடு —
சன்மார்க்க சபை - குரும்பசிட்டி.
தெல்லிப்பழை.

முதற் பதிப்பு:
1972 நூல்

விலை : 1-75

அச்சப் பதிவு:
சக்தி அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

*Kadukkanum
Mothiramum*

[Criticism of Selected Verses]

AUTHOR :
Rasikamani KANAGA. SENTHINATHAN

FIRST EDITION:
JANUARY, 1972.

PRICE: Rs. 1-75

PRINTERS:
SAKTHY PRESS,
JAFFNA.

பதிப்புறை

உலகியலிலும் மெய்ந் நெறியிலும் சென்ற முப்பத் தேழு வருடங்களாகத் தன்னால் இயன்ற தொண்டைச் செய்துவருகின்றது குரும்பசிட்டிச் சன்மார்க்க சபை· ‘ஸமூகேசரி’ பொன்னையா அவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இச்சபை, அவர் வழிநின்று காலத்துக்குக்காலம் சமய நூல் களையும், பிற நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளது. இதுவரை முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை அது வெளியிட்டுள்ளது.

‘கடுக்கனும் மோதிரமும்’ என்றநூலை எழுதியிருப்ப வர் இரசிக மணி கனக. செந்திநாதன் அவர்களாவர்· அவர் சன்மார்க்க சபையின் உபதலைவர். முப்பது வருடத் துக்கும் மேலாகச் சபையின் வளர்ச்சிக்காகத் தொண்டு ஆற்றி வருகின்றார். அது மாத்திரமன்று; அவர் ஈழம் அறிந்த சிறந்த எழுத்தாளர் பேச்சாளர்; நல்ல வீமர்ச்கர். ‘இரசனையே மூச்சாக உடையவர்’ எனப் பண்டிதமணி ‘சி. க.’ அவர்களாற் புகழப்பட்டவர்.

ஏற்கனவே மாணவர்கள் வாசித்து இன்புறக்கூடிய இலக்கிய மஞ்சரி நூல்களை எழுதி வெளியிட்ட இரசிக மணி அவர்கள் வெள்ளூரு கோணத்தில் கடுக்கனும் மோதிரமும்’ என்ற இந்த நூலை எழுதியுள்ளார்கள். மாணவர்கள் மாத்திரமன்று; இரசனையை விரும்பும் எல்லோரும் நிச்சயம் இதனைச் சுவைப்பார்கள். பல வகையான கட்டுரைகளை பலவித உத்திமுறைகளில் அவர் எழுதியுள்ளமையை இதை வாசிப்போர் உணர்வர்.

இந் நூலை வெளியிடுவதில் சன்மார்க்க சபை பூரிப்படைகிறது. இதை வெளியிட உதவிய இரசிகமணிக்கு நன்றி கூறுகிறது. மாணவர்களும் இரசிக பெருமக்களும் இதனை ஆதரிக்க வேண்டுமெனப் பணிவாக வேண்டுகின்றது.

— சன்மார்க்க சபையினர்

முகவுரை

கவிதை இரசனையை வளர்க்கும் கட்டுரை நூல்கள் சமூத்தில் அதிகம் வெளிவருவதில்லை. அத்துறையிற் சிறிது முயன்று பார்த்தாலென்ன? என்ற ஆசையால் வெளிவருவதுதான் ‘கடுக்கனும் மோதிரமும்’ என்னும் இந் நூல்.

பல சிறப்பு மலர்களில் பற்பல சமயங்களில் நான் எழுதிய பதினேண்கு கட்டுரைகளை ஒரே அளவாக்கி மீண்டும் வெற்றிமணி என்ற சிறுவர் பத்திரிகையில் அதன் ஆசிரியர் வெளியிடத் துணிந்தார். இக் கட்டுரைகளுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. எனவே நூலாக்கத் துணிவுகொண்டேன்.

திருக்குறள், இராமாயணம், குசேலோபாக்கியானம் நரி விருத்தம், பாரதி பாடல், தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை கவிதை, பிள்ளைத்தமிழ், வேதநாயகம்பிள்ளை பாடல், தனிப்பாடல்கள் எனப் பலவகைப்பட்ட கவிதைகளை அறி முகஞ் செய்திருக்கிறேன். இந்த நூலை வாசிக்கும் பல வகைப்பட்ட இரசிகர்களும் தத்தமது இரசனைக்கேற்ற பாடல்களும் இருக்கின்றன என்ற மன்றிறைவு பெறவேண்டும் என்பது என் எண்ணம்.

இந்தக் கட்டுரைகளிற் பெரும்பாலானவற்றை வெளியிட்டு உதவிய வெற்றிமணி ஆசிரியருக்கும் அணிந்துரை எழுதிய சிந்தனைச் செம்மல் ச. வேலுப்பிள்ளை அவர்களுக்கும் நூலை வெளியிட்ட சன்மார்க்க சபையாருக்கும் என்னன்றி.

எனது ஜிம்பத்தைத்தாவது வயதில் ஆசிரியப் பணியில் இருந்து ஓய்வுபெறும் வேளையில் மிகப் பணிவுடன் வெளியிடும் இந் நூலை ஆதரிக்க வேண்டுமென வாசகப் பெருமக்களை வேண்டுகிறேன்.

குரும்பசிட்டி.

10-1-72.

— கனக. செந்திநாதன்

அணிந்துறை

இலக்கியச் சுவை உணர்வு குழந்தைகளின் இயற்கை உணர்வு. பாட்டி சொல்லும் கதையைத் திறந்த வாய் மூடாமல் கேட்கும் போதும் மழலீப் பாட்டை வாய் விட்டுப்பாடி ஆடும்போதும் இந்த உணர்வின் வெளிப் பாட்டை உணர முடிகிறது.

குழந்தை வளர வளர, அதன் மனம் வளர வளர அதன் சுவையுணர்வும் மெல்ல மெல்ல மாற்றம் பெற்று வளரும். இந்த வளர் நிலைகளை நன்குணர்ந்து, பருவம் அறிந்து, பருவத்துக் கேற்ற சுவை தெரிந்து இலக்கியச் சுவை உணர்வை ஊட்டுவது நன்று. பருவத்துக்கேற்ற தரமும் தகுதியும் கொண்ட இலக்கிய நூல்களை வழங்குவது நன்று.

“பருவத்தே பயிர் செய்” என்கிறுள் ஓலைவக் கிழவி. இலக்கியப் பயிரையும் பருவமறிந்து பயிர் செய்ய வேண்டும்.

பருவமறிந்து பயிர் செய்வதே உத்தம வேளாண்மை. அந்த வேளாண்மையில் வல்ல வேளாளன் - இலக்கிய வேளாளன் - இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன்.

“வேளாளன் என்பான் விருந்திருக்க உண்ணுதான்”: அதனால் அவன் விருந்து படைப்பவன்; உபகாரஞ் செய் பவன். இரசிகமணியும் ‘கடுக்கனும் மோதிரமும்’ தந்து விருந்து படைக்கிறார். குழந்தைகளின் இலக்கியச் சுவை உணர்வுக்கு உபகாரஞ் செய்கிறார்.

இவர் எப்படி வேளாளனார்? உபகாரியானார்? குருவி யின் தலையிலே பனங்காயைச் சுமத்துவது மகா பாதகம்; அநியாயம், ‘கடுக்கனும் மோதிரமும்’ பனங்காயன்று. ஏழாம் வகுப்புக்கு மேற்பட்ட மாணவக் குருவிகள் ஆனந்த மாகச் சுமக்கக் கூடிய இனிய திராட்சைக் குலை.

இந் நாலில் வரும் பதின்நான்கு கட்டுரைகளும் நயம் மிக்க, சிக்கலற்ற பொருள் கொண்டவை. தெளிவோடு

கூடிய, எளிமையும் அழகும் குடி கொண்ட, உணர்வு துடிக்கும் வசனக் கட்டுக் கோப்புடையவை.

‘குமரகுருபரனின் சிறு குறும்பை’ப் பார்க்கும்போது மெல்லச் சிரிப்பு வருகிறது. ‘கடுக்கனும் மோதிரமும், மெல்லக் கன்னத்திலைத்தும், கையிற் பளி ச் சிட்டும் யாரையோ ஏனாஞ் செய்கின்றன. நரியாரின் செய்கையைக் காணும்போது சிரிப்பும் வருகிறது; ஞானமும் பிறக்கிறது. ‘கணபதியும் முருகனும்’ மாறி மாறிக் கூறிய முறைப்பாடுகளைக் கேட்டு வாய்விட்டுச் சிரி க்கிரேம். ‘சிரங்கப்பராயர்’ கவி ஞானின் வேண்டுகோளைக் கேட்டு இரங்காது போனாலும் நாம் இரங்குகிரேம். ‘சோத்ரு மனிதர் ஏற்றம்பெற’, பாரதி கூறிய வழியை நாம் மனமார வரவேற்கிரேம். ‘அரக்கியின் பேச்சை’க் கேட்டு ‘அண்ணல்’ சிரிப்பதோடு நாமும் சிரித்து மகிழுகிரேம். ‘புலவர்களின் இடுக்கண்’ கண்டு கண்ணீர் சிந்துகின்றேம். தமிழின் பின்னல் தரணியை அளந்த திருமால் சென்ற கதை கேட்டுப் பெருமைப்படுகின்றேம். இவ்வாறு இரசிகமனி பலவகைக் காட்சிகளைக் காட்டி எம்மையெல்லாம் பலவேறு உணர்வு நிலைகளில் திளைக்கச் செய்கிறோம்.

இக் கட்டுரைகளில் அவர் கைக்கொண்ட உத்திமுறை தரமான இலக்கிய இரசனைக்கு மாணவரை மட்டுமன்றி மற்றையோரையும் இட்டுச் செல்லும். ஒரே மாதிரி யான இரு சம்பவங்களை அக்கம் பக்கம் இணைத்துக் காட்டும்போது ஒன்றுல் ஒன்று அழகு பெறுகிறது. ‘கடுக்கனும் மோதிரமும்’ அதற்கு உதாரணமாகும். அவ்வாறே மாறு பட்ட இரு சம்பவங்கள் இணையும்போது அவ்விரண்டின் வலுவும், வனப்பும் நன்கு புலப்படுகின்றன. குசேலரின் குழந்தைகள் வறுமையிற் புரண்டமுவதும் பின் செல்வத் திற் செருக்கடைவதும் இதற்குத்தக்கதோர் உதாரணம். உற்றுழித்திரும் உறவுக்கு விளக்கந் தந்த ஒளவை பாடலுக்கு இக்காலப் புலவர் ஒருவரின் பாடலை இலக்கியமாகக் காட்டும் முறையும் உண்டு. இராமனின் படிப்படியான முன்று சிரிப்புக்களைக் காட்டி முன்றையுந் தரங்காண விடும் முறை போன்ற முறைகளும் உண்டு. வெவ்வேறு புலவர்

களின் பாடல்களை ஒட்ட வைத்துத் தரங்கண்டு ஒப்புமை இலக்கிய உணர்வுக்கு வழிநடத்தும் உத்திமுறையும் உண்டு. சிவப்பிரகாசரின் பாடலோடு சதாவதானம் சுப்பிரமணிய ஐயரின் பாடலை ஒப்பிட்டுக் காட்டும்போது இந்த உத்தி முறையின் சிறப்பை உணரமுடிகிறது. இவ்வாறு இலக்கியத்தைச் சுவைக்கும் முறையையும் சுவைபடக் காண பிக்கும் வகையையும் இரசிகமணி தன் அனுபவத்தினால் அலுப்புச் சலிப்பில்லாமல் பதினான்கு காட்சிகளாக்கிக் காட்டுகிறார். இறுதியாக,

இந்நாலை இரசித்து முடித்தபோது, இந்த இரசிகமணி என்தான் ஈழத்துக் கலிஞர்களை மறந்தார் என்று எண்ணினேன். திருநெல்வேலி சௌவாசிரிய கலாசாஸீசு சூழலிலே பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களாலே தோற்றுவிக்கப்பட்டுச் செழித்து வளர்ந்த இலக்கியப் பண்ணையில் சுதேகியப்பற்று மிகப் பெற்று வளர்ந்தவர்; ‘கவிதை வானில் வளர்விறை’ தந்தவர்; ‘அம்பிப் பாடலை’ அறிமுகஞ் செய்தவர்; ஈழத்து ‘இலக்கிய வளர்ச்சி’யை வரையறை செய்து தந்து அத்துறைபற்றிய ஆய்வுக்கு முன் ஞேடியாய் விளங்கியவர்; ‘�ழத்துச் சிறந்த கவிமலர்’ களைக் கொய்துதந்தவர்; ஈழத்துப் பேனே மன்னர்கள் நாற்பது பேரை அறிமுகஞ் செய்து வைத்தவர்; எங்கள் நாடு. எங்கள் எழுத்தாளர்; எங்கள் இலக்கியப் படைப்புக்கள் என்று எப்போதும் சிந்தித்து எழுதி மேடை தோறும் முழங்குபவர்; இப்படிப்பட்ட இரசிகமணிக்கா இப்படி யொரு மறதி என்று சிந்தித்தேன், இருக்காது; காரணத் தோடுதான் இந்த மறதி நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். ஒரு வேளை ஈழத்துக் கலிஞர்களின் கவிதைகளை விமர்சித்து ஒரு நாலை எழுத வேண்டுமென்ற எண்ணந்தான் அதற்குக் காரணமோ? அதுதான் காரணமென்றால் அத்தகையதொரு நாலை விரைவிலே எதிர் பார்க்கலாம் என்று நான் என்னுகின்றேன். இரசிகமணியின் தமிழ்த் தொண்டு வளர்க!

பொருளடக்கம்

1. காடுமகனியும் (திருக்குறள்)
2. குமரகுருபரணின் சிறு குறுப்பு
(முத்துக்குமாரசவாமி பிள்ளைத்தமிழ்)
3. கடுக்கனும் மோதிரமும் (தனிப் பாடல்)
4. நுரியாரின் செய்கை நமக்கு வேண்டாம் (நரி விருத்தம்)
5. கணபதியும் முருகனும் (தனிப் பாடல்)
6. வறுமையும் செலவழும் (குசேலோபாக்கியானம்)
7. தாயினும் நல்ல தலைவன்
(திருவிரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்)
8. சிரங்கப்பா ஏழைக்கு இரங்கப்பா
(தேசிகவினாயகம்பிள்ளை பாடல்)
9. சோற்று மனிதர் ஏற்றங் பெற! (பாரதி பாடல்)
10. அற்ற குளமும் அறு நீர்ப் பறதவகலும்
(தேவநாயகம்பிள்ளை பாடல்)
11. மாணமும் வீரமும் (ஜெகவீரபாண்டியனுர் பாடல்)
12. அருக்கியின் பேசும் அண்ணலின் சிரிப்பும்
(கம்பராமாயணம்)
13. வண்டு துளைத்த மரம் (தனிப் பாடல்)
14. கணிகண்ணனும் மனிவண்ணனும்
(திருமழிசையாழ்வார் பாடல்)

காயும் கணியும்

அடுத்த நாள் வரப்போகும் பொங்கற் பண்டிகைக்கு வேண்டிய பொருள்களை வாங்குவதற்காக வாலிபன் ஒருவன் சந்தைக்குப் போனான். புதுப் பானை வாங்கிவிட்டான். சர்க்கரையும் கரும்பும் இஞ்சியும் மஞ்சளும் வாங்கிக்கொண்டான். வீடு திரும்பும் நேரம். சந்தையில் அருமையான மாம் பழங்கள் குவியலாகக் கிடப்பதைக் கண்டான். அவனுக்கு நாக்கில் நீர் ஊறியது. நல்லதாக இரண்டு வாங்கிச் சாப்பிட நினைத்தான். மடியில் பணமும் இருந்தது. பணத்தைக் கொடுத்து மாம் பழக் குவியலில் இருந்து கண்ணுக்குக் கவர்ச்சி யான இரண்டைப் பொறுக்கி எடுத்தான். விலை கேட்டு வாங்கிக்கொண்டான்.

மாம்பழம் வைத்திருந்தவன் உள்ளுர ஒரு நமட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தான். அவன் சிரித்ததற் குக் காரணம் இருக்கிறது. வாலிபன் பொறுக்கி எடுத்த இரண்டும் பழங்கள் அல்ல. காய்கள். “எவ்வளவு அருமையான பழங்கள் இக் குவியலி விருக்கின்றன. அவற்றை எல்லாம் விட்டுவிட்டுப் புளிக்கும் காய்களைப் பொறுக்கி எடுக்கிறுனே. ஆளுக்கு மூனை கொஞ்சம் மந்துமிம் போல இருக்கிறது” என்று மனத்தினுள் நினைத்துக் கொண்டான். வாலிபனுடைய செயலைக் கண்டு மாம் பழம் விற்றவன்தான் ஷிரிப்பான்? நானும்தான் சிரிப்பேன். நீங்களும் நிச்சயம் சிரிப்பீர்கள்.

ஆனால் எங்கள் எல்லோரையும் பார்த்து திருவள்ளுவர் சிரிக்கிறார். நாம் ஒவ்வொருவரும் வாலிபணப்போல ஒவ்வொரு நாளும் — ஒவ்வொரு நிமிடமும் — பழங்கள் இருக்க காய்களை விரும்பி உண்ணுகிறோம் என்று எண்ணிச் சிரிக்கிறார். நாங்கள் அப்படி உண்பதில்லை என்கிறீர்களா? வள்ளுவர் பெருமான் அதைக் கண்டுபிடித்துக் கூறியுள்ளார். அவர் கூறியிருப்பது இது:-

இனிய உளவாக இன்னத கூறல்
கனியிருப்பாக காய் கவர்ந்தற்று.

‘‘ஓ! மனிதர்களே, பிறர்க்கு இனிமை பயக்கச் சொல்லும் சொற்களாக எவ்வளவு சொற்கள் இருக்கின்றன? அவற்றை எல்லாம் விட்டுவிட்டுக் கடிய சொற்களை உபயோகிக்கிறீர்களே. அது தித்திக்கும் கனிகளும் காயும் ஓரிடத்தே இருக்கக்கண்டவன் பழத்தைக் கொள்ளாது காயைக் கொண்ட தன்மையை ஒத்தது’’ என்கிறார்.

பிற்காலப் புலவர்களிற் சிலர் எடுத்துக் கொண்ட பொருளை விளக்கக் கூறும் உவமைகளே எம்மை மலைவுறச் செய்யும். வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறும் உவமைகள் சாதாரண படிப்பாளிக்கும் விளங்கக் கூடியவை. அதிலும் ‘‘கனியிருப்பக் காய் கவர்ந்தற்று’’ என்ற உவமையைப்போல இனியதும் இல்லை. இலேசானதும் இல்லை.

இந்தக் குறளையும், உவமையையும் ஆழ்ந்து நோக்கின் ஒரு சிறப்பிருத்தலைக் காணலாம். காய்களைவிட்டுக் கனிகளைப் புசித்தல் வேண்டுமென்று அவர் கூறுகிறார், அவரே ஒரு குறளில் நெருஞ்

சிப் பழம் என்று பாடியுள்ளார். எனவே நெருஞ் சிப் பழம் புசிக்கலாமா? என்று ஒருவர் வினா எழுப்புகிறார். அதற்கு உரையாசிரியராகிய பரிமே லழகர் அருமையாக விடை கூறுகிறார். இனிய சொல் இன்னதை சொல் என்பவற்றில் வரும் இனிய, இன்னதை என்பவற்றைக் கணி, காய் என்பவற்றேடும் சேர்த்து இனிய கணி, இன்னதை காய் எனப் பொருள் கொள்க என்கிறார். பரிமேலழகர் எழுதியிருப்பது இது:-

“பொருளை விசேஷித்து நின்ற பண்புகள் உவமைக் கண்ணும் சென்றன. இனிய கணிகள் என்றது ஒளவையுண்ட நெல்விக் கணிபோல அமிழ்தாவனவற்றை; இன்னதை காய்கள் என்றது காஞ்சிரங்காய் போல நஞ்சாவனவற்றை. கடுஞ்சொற் சொல்லுதல் முடிவில் தனக்கே இன்னதென்பதாம்”.

‘கவர்ந்தற்று’ என்ற சொல்லை வைத்துக் கொண்டு காளிங்கர் எழுதிய உரையும் நோக்கத்தக்கது. ‘‘வேறொரு புறத்துப் போய் முயன்று தேட வேண்டாதபடி இனியவாகிய சொற்கள் உமது நாவகத்து ஏராளமாக இருக்கின்றனவே, அவற்றை, அப்படியே வைத்துக்கொண்டு இன்னதை சொற்களைத் தேடி எடுத்து உபயோகிக்கின்றுயே. இது எதுபோல் இருக்கிறது தெரியுமா? உன்னுடைய வீட்டிலே இனிய கணிகளை உடைய மரங்கள் ஏராளமாக இருக்கவும் அடுத்த வீட்டுக்காரனது மரத்திலேறி, புளிக்கும் காயைப் பறித்து விரும்பி உன்னுவதுபோல இருக்கிறது’’ என்கிறார் அவர்.

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் கையாண்ட
இந்த உவமையை ஆழிமிசைக் கல் மிதப்பில்
அனைந்த பிரான் — நாவுக்கரசர் — அப்படியே
கையாள்வது மனத்துக்கு இன்பந் தருவதாயுள்
எது. சைவசமயத்தைவிட்டு — சிவபெருமானை
வணங்குதலைத் தவிர்த்து — புறச்சமயம் சென்று
உழன்றதை நாவுக்கரசர் குறிப்பிடும்போது “கனி
யிருக்கக் காய் கவர்ந்த கள்வன் ஆஜேன்” என்று
குறிப்பிடுகிறார். பாடல் இது:—

மெய்யெலாம் வெண்ணிறு சண்னித்த
மேனியான் தாள் தொழாதே
உய்யலா மென்றெண்ணி யுறிதூக்கி
யுழிதந்தென் னுள்ளம் விட்டுக்
கொய்யுவா மஸ்சோலைக் குயில்கூவ
மயிலாலு மாரு ராரைக்
கையினுற்றெழுநா தொழிந்து கனியிருக்கக்
காய் கவர்ந்த கள்வனேனே

திருவள்ளுவர், வாழ்வாங்கு வகுத்த வழி
முறைகள் எல்லாவற்றுள்ளும்விடச் சுலபமானது
இன்சொல் கூறல். அதைத்தானும் மனத்தில்
பதியவைக்க அவர் கூறிய காயும் கனியும் உவமை
எளிமையானது. எல்லோராலும் விளங்கக்கூடியது.
ஏதாவது காயை, கனியைக் காணும்போ
தெல்லாம் வள்ளுவர் வாக்கு உங்கள் நினைவுக்கு
வந்தால் உய்வீர்கள். அல்லது நாவுக்கரசர்
பாடல் நாவிலே வந்தால் நற்கதி பெறுவீர்கள்.

குமரகுருபரனின் சிறு குறும்பு

எங்கள் வீட்டுக் குழந்தைகள் செய்யும் குறும்புத் தனங்கள்தாம் எத்தனை? தாயின் மடியில் துள்ளி விளையாடும். தந்தையின் மார்பில் ஏறி மிதிக்கும். தண்ணீரைக் கண்டால் கொட்டி அளையும். கண்ணேடியைக் கண்டால் போட்டு உடைக்கும். ஆனாலும் இவற்றை எல்லாம் செய்யும் குழந்தைகளின்மேல் தாய் தந்தையர் கோபிக் கிரூர்களா என்றால் இல்லவே இல்லை. பொறுத்துக் கொள்கிரூர்கள். மகிழ்ச்சியடைகிரூர்கள்.

எங்கள் வீட்டுக் குழந்தைகளின் பாவனையில் முருகப்பிரானைக் காண்கிரூர் ஒரு கவிஞர். அழகொழுகும் சிறு குழந்தையாக முருகனைக் காணும் கவிஞருக்கு குழந்தைகளின் சிறு குறும்புகள் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன. எனவே, முருகப்பிரானின் சிறு குறும்புகளை அழகு தமிழிலே வரிசைப்படுத்திப் பாடுகிறோர்.

அம்மையாகிய உமாதேவி வெண்பட்டாடை அணிந்து அழகே உருவாக வீற்றிருக்கிறார்கள். அந்த வெண்பட்டாடையை கணிவாயினின்றும் ஒழுகு கின்ற பசிய தேனுன்று நனைக்கிறது. அவளது மனிவயிறு இதனால் குளிர்கிறது. உலக மாதா

குழந்தை முருகனின் வாயமுதத்தினால் சினம் கொள்ளாமல் மனம் மகிழ்கிறுன்.

“ மழவுமுதிர் கணிவாய்ப் பசந்தேறல் வெண்டுகில் மடித்தலம் நனைப்ப அம்மை யனிவபிறு குளிரத் தவழ்ந்தேறி ”
விளையாடுகிறுன் முருகன்.

அப்பால் முருகன் அம்மையை மகிழ்வித்து விட்டு அப்பனை மகிழ்விக்கச் செல்கிறுன். அவர் மார்பினில் குரவையாடி மகிழ்விக்கிறுன். பின்பு அவர் கையினில் வைத்திருக்கும் உடுக்கு அவன் கண் ணிலே படுகிறது. அதை வாங்கி அடிக்கிறுன்; முழக்குகிறுன். அப்பால் அவர் கையில் வைத் திருக்கும் நெருப்பும் தலையில் இருந்து பாயும் கங்கையும் கண்ணிற் படுகின்றன. குழந்தை முரு கனுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. கங்கை நீரை அள்ளிப் பொங்கி எரியும் நெருப்பை அணைக்கிறுன். கவிஞர் பாடுகிறார்.

“ முழவுமுதிர் துடியினிற் சிறுபறை முழக்கியனல் மோலிநீர் பெய்தவித்து ”

என்பது அவர் பாடல். அப்பாலும் காட்சி தொடர்கிறது. முருகனின் குறும்புகள் முடியவில்லை.

அப்பனின் சடாமகுடத்தைப் பார்க்கிறுன். அங்கே பாம்பும் பிறையும் இருக்கின்றன. இரண் டிற்கும் பகை. மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனை எடுத்து பாம்பின் வாய்க்குள் திணிக்கிறுன். நல்ல முசுப் பாத்தியான குழந்தை விளையாட்டு. “ முளை மதியை நெளி அரவின் வாய்மடுக்கும் ” விளையாட்டு.

இந்த இன்னல் தரும் விளையாட்டை அடுத்து ஓர் இன்னல் தீர்க்கும் விளையாட்டைப் புலவர் பிரான் காட்டுகிறார். அப்பனின் ஒரு கையில் அழுகான இள மான். பக்கத்தில் பார்த்தால் அறுகம் பூல். குழந்தை சும்மா இருக்குமா? “இளானின் முதுபசிக்கு அறுகு அருத்து” கிறுன் அவன்.

“முளை மதியை நெளியரவின் வாய்மடுத் திளமானின் முதுபசிக் கறுகருத்தி”

என்பது பாடல். என்ன குறும்புகள் செய்தாலும் குழந்தைகளுக்குப் புழுதியில் விளையாடாவிட்டால் மனத்திருப்தி ஏற்படுவதில்லை. இந்த மனதியல் பையும் கவிஞர் காட்டுகிறார்.

“விழவுழுதிர் செம்மேனி வெண்ணிறு தூளௌழ மிகப்புழுதி யாட்டயர்ந்து விரிசடைக் காட்டினின் திருவிழிகள் சேப்பழுழ வெள்ளநிர்த் துளையம்ஜூடி”

அழகு மிகுந்த சிவபிரானின் செம்மேனியில் மிதித்து திருவெண்ணீற்றுத் துகள் எழும்படி செய்து அதில் புழுதியாடல் செய்கிறுன் முருகன். பின் அவனுக்கு நீராடல் செய்ய ஆசை வந்து விட்டது. கண்கள் சிவக்கும்படி சடையிலுள்ள கங்காநதியில் மூழ்கி விளையாடினாலும் அவன்.

ஏறி, ஆடி, முழுக்கி, அவித்து, மடுத்து, அருத்தி, அயர்ந்து, ஆடி எத்தனை குறும்புகள் செய்துவிட்டான் குழந்தை முருகன். இவ்வளவை யும் கவிஞர் சிறு குறும்பு என்றே குறிப்பிடுகிறார். ஆம், குன்றமெறிந்து, குரைகடலிற் கூர் தடிந்த

பெரும் விளையாடல்கள் எல்லாம் அவனுக்குரியன் வல்லவா?

இந்த அருமந்த பாடலைப் பாடியவர் குமர குருபர சவாமிகள். ‘முத்துக்குமாரசாவாமி பிள்ளைத் தமிழி’ லுள்ள பாடல் இது. குறும்புத்தனங்கள் மூலம் குழந்தை முருகனை நம் மனத்தகத்தே நீங்காது உறையச் செய்கிறோர் குமரகுருபரர்.

பாடல் முழுவதையும் பலதடவை பாடிப் பாருங்கள். ஒவ்வொரு தடவையும் புதுப்புது நயங்கள் தோன்றும்.

“மழவுழுதிர் கனிவாய்ப் பசந்தேறல் வெண்டுகில்
மடித்தலம் நண்பப் அம்மை
மனிவயிறு குளிரத் தவழ்ந்தேறி எம்பிரான்
மார்பினிற் குரவை யாடி
முழவுழுதிர் துடியினிற் சிறுபறை முழக்கியனல்
மோலிந்திர் பெய்த வித்து
முளைத்திய நெனியரவின் வாய்மடுத் திளமானின்
முதுபசிக் கறுக ருத்தி
விழவுழுதிர் செம்மேனி வெண்ணீறு தூளைழ
மிகப்புழுதி யாட்ட யந்து
விரிசடைக காட்டினின் திருவிழிகள் சேப்பழுழ
வெள்ளந்த துளையக் குடிக
குழவுழுதிர் செவ்விப் பெருங்களி வரச்சிறு
குறும்புசெய் தவன் வருகவே
குவகமழ் தருகந்த புரியில்லாருள் குடிகொண்ட
குமரகுரு பரன் வருகவே ”

கடுக்கனும் மோதிரமும்

ஒருநாளும் இல்லாத திருநாளாக ‘ட்’டன்னு என்னை ஏமாற்றிவிட்டது. கட்டுரையைப் பற்றிய கட்டுரை ஒன்றை எழுதலாம் என்று தொடங்கி ணேன். என்ன ஆச்சரியம்! உண்மையாகவே ‘ட்’டன்னு ஏமாற்றிவிட்டது. ‘கடு’ என்றே எழுதி விட்டேன்.

எதை எழுதத் கொடங்கினாலும் முதற் சொல்லை நான் வெட்டிடத் திருத்துவதில்லை. இது என் பழக்கம். எனவே ‘கடு’வோடு சேர்த்துக் ‘கடுக்கனும்’ என்றெழுதிணேன். பின் மோதிரம் வந்து ஒட்டிக்கொண்டது.

தலைப்பைப் போட்ட பின்தான் சங்கடம் தெரிந்தது. மோதிரத்தைப்பற்றி எதையும் எழுதலாம். கடுக்கனைப்பற்றி என்ன எழுதுவது? கடுக்கன்! ஒரு அருமையான பண்டம். விவாக சமயத்திலே மணமகன் பெருமிதத்தோடு அணியும் பொருள். இதைப்பற்றி ஒரு புலவன் ஒருவரி கூடப் பாடாமல் இருப்பானே? செருப்பு, கைத் தடி, குடை இவற்றிற்கெல்லாம் பாடிய வாய் கடுக்கனுக்கு மாத்திரம் அடைத்துவிடுமா? இருக்காது. எங்கேனும் இருக்கத்தான் வேண்டும். அடிமனத்தில் ஒரே சலசலப்பு.

குன்றும் குழியும் கடந்து ஒட்டிய வயிரேடும் ஓயாத பசியோடும் ஒரு புலவர் நடந்துகொண் டிருந்தார். சிற்றரசர்களையும் சீமான்களையும் பாடி னர். கொடுக்கிலாதாளைப் பாரியே என்று புகழ்ந்தார். கருமியைக் கற்பகதருவே என்று வாழ்த் தினர். ஒன்றும் பெற்றுரில்லை. எங்கும் ஏமாற்றந்தான். கடைசியாகச் சிவந்தான் என்னும் பல்லவ அரசனைச் சென்று கண்டார். அவனே தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு வரிசை அறிந்து பொருள் கொடுப் பவன். இந்தப் புலவருக்கும் போதும் போது மெனப் பொருள் கொடுத்தான். பல பரிசுகளும் ஈந்தான். கடைசியாக அருமையான ஒரு பண்டத்தையும் கொடுத்தான். அது ஒரு சோடி கடுக்கன்.

கடுக்களைப் பூட்டியதும் புலவருக்குச் சிரிப்புத் தான் வந்தது. ‘‘ ஒட்டிய வயிற்றுக்கும் மெலிந்த உடலுக்கும் ஏற்ற அலங்காரமப்பா இது. ஏராளமான பொருளைத் தந்த நீ இந்தக் கடுக்கள்களை ஏன் போட்டாய். இனி இவைகளை எந்தக் கள்வர் பிடுங்குவார்களோ என்ற பயத்தோடு காடும், செடியும் திரியாமல் வீட்டில் இருக்க வேண்டியது தான்’’ என்று சொல்லி நகைத்தார். தம் இருப் பிடம் மீண்டார்.

சிறிது காலம் சென்றது. கொடிய பஞ்சம் வந்தது. புலவரிடம் இருந்த பொருள் குறையத் தொடங்கிற்று. அவர் எல்லாவற்றையும் இழந்து சீட்டார். ஒன்றே ஒன்றுதான் எஞ்சியது. அது மல்லீலப் பல்லவர்கோன் போட்ட கடுக்கன்.

கடுக்கனை விற்க அவருக்கு மனம் வரவில்லை. அதைப் போட்டபடியே சிற்றரசர்களையும் சீமான் களையும் மறுபடியும் தேடிப் புறப்பட்டுவிட்டார். பல காத தூரம் நடந்து ஒரு பிரபுவிடம் பரிசு பெறுவதற்காகச் சென்றார்.

பிரபு புலவரை யாரோ பிச்சைக்காரன் என்றெண்ணி ‘ஏதாவது போட்டு அனுப்பு’ என்று வேலைக்காரனுக்கு உத்தரவிட்டார். புலவர் வாய் அசைந்தது. ‘‘நான் பிச்சைக்காரனல்ல. தமிழ் றிந்த ஒரு புலவன்; என் வரிசை தெரிந்து பரிசு தரவேண்டும்’’ என்று பாடுவதற்கு வாயுன்னியது.

அதே சமயம்... கன்னத்திலே அடி ஒன்று பட்டது. யார் அடித்த அடி? மல்லைப் பல்வவர் கோன் போட்ட கடுக்கன்களே கன்னத்தில் அடித்தன.

என் அடித்தன? ‘‘வள்ளலாகிய பல்லவர் கோனைப் பாடிய வாயால் அற்பனைகிய இவனையும் பாடுகிறோயா? அவமானம்! அவமானம்!!’’ என்று அடித்தன. அப்போதுதான் - பஸபட்டைச் சொக்கநாதர் என்ற புலவருக்கு - சிவந்தான் என்ற பல்லவர் கோன் ஏன் தன் காதுகளிற் கடுக்கன்களைப் பூட்டினான் என்று விளங்குகிறது. ‘‘இவை அற்பரைப் பாடாதே என்று அவன் காவல்வைத்த சேவகர் கள்’’ என்பது நினைவுக்கு வருகிறது. அவர் வாயில் இருந்து வீழ்ந்த பாடல் இது:-

பாநிந் தமிழ்க்குச் சிவந்தெழுந்தான் மல்லைப் பல்லவர்கோன் காடுஞ் செடியும் திரியாது இரட்டைக் கடுக்கன் செங்கு போடும் பொழுதென்ன பூட்டகமோ அற்பப் புல்லறைக்கோன் டாடும் பொழுதிரு கன்னத்திலே நின்றடிக்கின்றதே.

கடுக்கனைப் பாடிய சொக்கநாதப் புலவரைப் பார்த்துவிட்டு அப்பால் திரும்பினால் நமச்சிவாயப் புலவர் தம் கையிலுள்ள மோதிரத்தைக் காட்டி தன் அனுபவத்தையும் கூறுகிறார்.

“கொடை வள்ளலாகிய செல்லூரானிடம் நான் ஒரு முறை சென்றிருந்தேன். அவன் என்னை மரியாதையாக அழைத்து வரிசை அறிந்து பல பொருள்களைப் பரிசாக அளித்து கடைசியில் இந்த மோதிரத்தையும் போட்டு அனுப்பிவைத்தான். நானும் அவன் இதைப் போடும்போது நமக்கு இது ஏன்? என்று எண்ணிச் சிரித்தது உண்மை. ஆனால் இப்போதுதான் காரணம் விளங்குகிறது. பாடல்களைப்பற்றி யாதொன்றும் அறியாத புல்லர் களிடம் போய் ‘ஏதாவது தாரங்கள்’ என்று கை நீட்டும்போது இந்த மோதிரம் கற்பக தருப் போன்ற செல்லூரானிடம் நீட்டிய கையை, தமிழே தெரியாத அறிவிலியிடமும் நீட்டுகிறுயா? வெட்கம்! வெட்கம்!! என்று தடுக்கின்றது’ என்கிறார். அவர் பாடியுள்ள பாடல் இது:-

காவென்ற கைத்தலத் தண்ணல் செல்லூரான் களிந்து நம்மை வாவென் றழைத்திட்ட மோதிரமா வண்மை யானதமிழ் பாவொன்று சற்றும் அறியாத புல்ஸர்நம் பக்ளிற் போய்த் தாவென்று கையெடுத் தேற்காம லிட்ட தடையிதுவே.

எங்கெங்கோ இருக்கும் இப்படியான ஒரே வகைக் கற்பனைப் பாடல்களை ஒருசேர வைத்துப் பார்ப்பது இரசனைக்கு உகந்ததாகும்.

நரியாரின் செய்கை நமக்கு வேண்டாம் தம்பி!

இரை கிடைக்காத நரியனுர் அலைந்து வரும் வழியில் காக்கையாரை ஏமாற்றி வெண்ணெய் உண்ட கதை உங்களுக்குத் தெரியும். அப்பால் அந்த நரியார் என்ன செய்தார் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? அதைத்தான் இப்போது சொல்லப்போகிறேன்.

காக்கையை ஏமாற்றியதனாலே நரிக்குக் கர் வம் தலைக்கேறிவிட்டது. “கள்ளக் குணமுள்ள காக்கையாரையே ஏமாற்றி விட்டேன். இனி எனக்கு நிகர் யார்”? என்று பெருமிதத்தோடு ஊளையிட்டார்.

எதிரே வந்த ஆடு ஒன்றை ஏமாற்றிக்கொன்று இறைச்சியைத் தின்றார். அவரால் ஒரு அடிகூட எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. காட்டிலுள்ள ஒரு பெரு மரத்திழலில் படுத்துக்கொண்டே கற்பனையில் முழ்கிவிட்டார். “காகத்தை ஏமாற்றி வெண்ணெயைத் தின்று பார்த்தேன். ஆட்டைக்கொன்று குடலைச் சுவைத்து விட்டேன். இனி ஒன்றே ஒன்றுதான் நான் செய்யவேண்டிய வேலை. என் வாழ்நாளில் அதையும் செய்துவிட்டால் ...? நான் பிறந்ததன் பயண அடைந்து விடுவேன். அது ...?

மனிதனின் மூளை. அதுதான் எனக்கு வேண்டும். அது எப்போதுதான் கிடைக்கப் போகிறதோ? ஆசை, பேராசையாய் அடக்கமுடியாத ஆசையாய் வளர்ந்து விட்டது நரிக்கு.

அப்போது அந்தக் காட்டின் மத்தியில் பேரிரைச்சல் கேட்டது. யானை, தேர், குதிரை... மனித சமுத்திரம். நரியார் ஊகித்துப் பார்த்தார். அவர் ஊகித்தது சரி. இன்றே நாளையோ யுத்தம் ஒன்று நடைபெறப் போகிறது. அப்புறம் கேட்பானேன்? ஒரு மனிதனு இரண்டு மனிதர்களா? இல்லை. மனித சமுத்திரம்!... என் வயிற்றுக்குள் அவர்களின் மூளைகள்! ஆஹா! ஆஹா! நரியார் நடனமாடத் தொடங்கிவிட்டார்.

அவரது சந்தோஷம் நெடுநேரம் நீடி க்க வில்லை. மின் வெட்டுப்போல அவரின் மூளையில் ஒரு யோசனை உதித்தது. ‘அதெல்லாம் சரி. என்னை இப்படியே இந்த மனிதர்கள் யுத்தம் நடக்கும் இடத்திற் கண்டுவிட்டால் சும்மா விட்டு விடுவார்களா? அடித்துத் துரத்தி விடுவார்கள். கொன்றாலும் கொன்று போடுவார்கள். இதற்கென்ன செய்வது? என்று யோசித்தார்.

கடைசியாக அவரின் மூளையில் அடூர்வமான யோசனை ஒன்று தட்டுப்பட்டது. ‘சண்டை நடந்து முடியும்வரை மூச்சை அடக்கிக் கொண்டு செத்ததுபோலக் கிடந்தால் யாரும் தொந்தரவு செய்ய மாட்டார்கள்’ என்று தீர்மானித்தார்.

அவர் தீர்மானத்தைச் செயல் படுத்தத் தொடங்கினார். யுத்தத்துக்குப் போகும்வீரர்களின்

கண்ணுக்குத் தெரியாத தூரத்திலே அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தார் நரியார். இரவு வந்தது. படைகள் ஓரிடத்திலே தங்கின. வீரர்கள் தங்குவதற்காகக் கூடாரங்கள் அமைக்கப்பட்டன. நரியும் படுத்துக் கொண்டது. விடிந்தது. படைகள் புறப் படவில்லை. அங்கேயே யுத்தம் நடக்கும் போல நரிக்குத் தென்பட்டது. அது தன் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றச் சொடுங்கி விட்டது.

பல சருகுகளும் சேர்ந்து குவியலாகக் கிடக்கும் ஓர் இடத்தில் அந்த நரி படுத்துக்கொண்டது. தூரத்திலே இருந்து யார் பார்த்தாலும் அதைச் செத்த நரி என்றே நம்புவர். வாலை ஆட்டாமல் கண்களை மூடிக்கொண்டு எப்போது இரவு வரும்? மனித மூளை உண்ணலாம்? என்று மூச்சை அடக்கி அது படுத்திருந்தது. பாவம்! நரி கண்களை மூடி எப்போ நடிக்கத் தொடுங்கியதோ அப்போதே படைகள் ஒரைப்படாமல் புறப்பட்டுவிட்டன. அந்த இடத்தில் சண்டை நடக்கவேயில்லை. ஆனால் நரி தான் மூடிய கண்களைத் திறக்கவேயில்லை.

அப்போதுதான் அந்தப் பரிதாபமான சம்பவம் நிகழ்ந்தது. வழிப்போக்கன் ஒருவன் அவ்வழியாலே வந்தான். சற்றுத் தூரத்திலே இறந்தது போலக் கிடந்த இந்தநரியைக் கண்டான். இதன் செவியும் வாலும் தோலும் எதற்காவது உபயோகப்படும் என நினைத்தான். மனிதமூளை தின்னப் பேராசை கொண்ட நரியரை அந்த மனிதனின் கத்திக்குப் பலியாகிக் கதறினார். அந்த மனிதன் விடவில்லை. செவியையும் வாலையும் வெட்டி, தோலையும் உரித்துக்கொண்டு போய்விட்டான்.

இந்தக் கதை என் கற்பனையில் எழுந்த கதை அன்று. பேராசை பேரிடர் தரும். சூழ்ச்சி செய் பவர் தானே அழிவர். என்ற இந்த நீதிகளை நரி மேல் வைத்துப் பாடிய நூல் ஒன்று இருக்கிறது. அதற்கு நரி விருத்தம் என்று பெயர். அந்த நூலை வேதான் இந்தக் கதையின் கருப்பொருள் அடங்கிய பாடல் உள்ளது. பாடலைப் பாருங்கள்:-

கடற்படு முடையைக் கண்டு குறுநாலி
தின்று மான் தேர்க்
கடற்படை இயக்கங் கண்டே கள்ளத்தாற்
கிடப்ப யாருந்
திடற்பகையின் மையாலே செவி கொய்வரன்
வால் கொய்வானுய
உடற்புறம் போர்த்த புன்தோல் உரித்திட்டங்
கொருவன் சென்றுன்.

இந்த நரி விருத்தம் என்ற நூலைப் பாடியவர் சீவகசிந்தாமணி என்ற நாலை இயற்றிய திருத்தக்கதேவர். அவரின் ஆற்றலை மதிப்பிட்டறிய விரும்பிய குருநாதர் பக்கத்தில் ஒடிய நரி ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டி, “எங்கே இந்த நரி யைப் பற்றிப் பாடு பார்ப்போம்” என்றார். வெகுசுலபமாகவே திருத்தக்கதேவர் நரிவிருத்தம் என்ற சிறுநூலையே பாடிக் காட்டினார் என்பது வரலாறு.

அந்த நூலில்தான் எத்தனை நரிக்கதை! அதில் ஒன்றுதான் இந்த நரிக்கதைப் பாட்டு.

கணபதியும் முருகனும்

பாடசாலைகளை முடி இந்த விடுமுறை நாட்களை ஏன் விடுகிறார்களோ? வீட்டிலே பிள்ளைகளின் தொல்லை சகிக்க முடியாமல் இருக்கிறது. ஒன்று அடிக்கிறது. மற்றது அழுகிறது. நீ ஏன் அவனுக்கு அடித்தாய்! என்று கேட்டால் இவன் என்னை ஒட்டகச் சிவிங்கி என்று கேவி செய்தால் விடுவேனா? என்கிறான். என்ன பிள்ளைகள்!... என்ன வாழ்க்கை! என்று அலுத்துக்கொண்டார் என்றனப்பர்.

உங்கள் வீட்டில் மாத்திரமா? எங்கள் வீட்டிலும் இதே நிலைதான். முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் இருக்கின்ற கைலையங்கிரியில்கூட அவர் பிள்ளைகளாகிய கணபதியும் முருகனும் சதா குறும்புகள் செய்துகொண்டுதா னிருக்கிறார்கள் என்றேன் நான். ‘இதென்ன புதுமை! சொல்லுங்கள்! சொல்லுங்கள்!’ என்றார் நண்பர். நான் சொல்லத் தொடங்கினேன்.

கைலையங்கிரியிலே ஒருநாள் கணபதிக்கும் முருகனுக்கும் சண்டை. கணபதி அழுதுகொண்டே சிவபிராணிடம் வந்து நின்றார். ஏன் அழுகிறாய்? என்று சிவபிரான் அவரைக் கேட்டார். ‘‘என்னுடைய நீண்ட செவியிலே முருகன் கிள்ளிவிட்டான் நோகிறது’’ என்றார் கணபதி. சிவபெருமான் முருகனைப் பார்த்து ஏன் கிள்ளினாய் என்று

கேட்டார். அவரோ “அப்பா! அண்ணன் என்னுடைய ஆறுமுகங்களிலு மிருக்கும் பண்ணிரண்டு கண்களையும் ஒன்று - இரண்டு என்று எண்ணிக் கேலி செய்கிறுன். விடுவேனு நான்?’’ என்று கூறி ஞார். ‘‘நீ ஏன் கேலி செய்தாய்?’’ என்று கணபதி யைக் கேட்டார் சிவன். ‘‘அப்பா! முருகன் என்னுடைய துதிக்கையை முழும் போட்டு அளந்து கேலி செய்கிறுன்’’ என்று பதில் கூறுகிறார் அவர். இந்தச் சண்டையைச் சிவபிரானால் தீர்க்க முடிய வில்லை. கடைசியில் தாயாகிய உமையப்பையை அழைத்து நீயே இந்தச் சண்டையைத் தீர்த்துவை என்கிறார். இதைக் கற்பனைக் களஞ்சியமான சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தம்பியின் விவாக வைபவத் திலே வாழ்த்தாகப் பாடியுள்ளார் என்றேன். பாடலையும் சொன்னேன். பாடல் இது:-

அரனவ னிடத்திலே ஜங்கரன் வந்துநின்
றையன் செவியை மிகவும்

அறுமுகன் கிள்ளனை என்றே சிறுங்கிடவும்
அத்தனவே ஸ்வை நோக்கி.

விரைவுடன் வினவவே அண்ணன் என்கென்னியில்
விளங்குகண் எண்ணினன் என
வெம்பிடும் பிள்ளையப் பார்த்துநீ அப்படி
விகடமேன் செய்தா யென

மருவும்என்கை நீளம் முழும்அளந் தானென்ன
மயிலவன் நகைத்து நிற்க
மலையரையன் உதவவரு உமையவளை நோக்கிநின்
மைந்தரைப் பாரா யெனக்

கருதரிய கடலாடை உலகுபல அண்டம்
கருப்பமாய்ப் பெற்ற கண்ணி
கணபதியை அருகழைத் தகமகிழ்வு கொண்டனாள்
களிப்புடன் உமைக் காக்கவே.

குழந்தைகளின் குறும்புகளைக் கடவுளர் மேலேற் றிச் சிவன், உயை, கணபதி, முருகன் எல்லோ ரும் வர வாழ்வதாகப் பாடியுள்ளது அருமை என்றார் நண்பர். இன்னொரு பாடலையும் கேளுங்கள் என்று நான் தொடர்ந்தேன். ‘‘எனக்கு ஆறு முகங்கள் இருக்கின்றன. உனக்கு ஒன்றே ஒன்று தான் இருக்கிறது. உன்னிலும் பார்க்க நான் பெரிய வன்’’ என்கிறுன் முருகன். ‘‘எனது வயிற்றைப் பார். பெரு வயிறு; உன் வயிறு சிறியது. ஆறு முகங்கள் இருந்தென்ன? வயிறு சிறிதுதானே? அதனால் நானே பெரியவன்’’ என்கிறுன் கணபதி.

‘‘போ.போ. சும்மா உள்ளுதே. எனக்குப் பன்னிரண்டு கைகள் இருக்கின்றன. உனக்கு ஐந்து கைகள்தானே உண்டு. இப்போது சொல் யார் பெரியவன்...?’’ இது முருகனின் கேள்வி.

‘‘எனக்குத் தும்பிக்கை ஒன்றே போதும். அப் பாவிடம் மாங்கனியை அதுவே பெற்று உனக்கு ஏமாற்றத்தை அளித்தது’’இது கணபதியின் பதில். ‘‘என்னைச் சாமி என்கிறார்கள். சாமி என்றால் தலைவன். தலைவன்தானே உயர்ந்தவன்’’என்கிறுன் முருகன். ‘‘எனக்கு முன்னேன் என்னும் பெயருமுண்டு. எதற்கும் முதன்மையானவன் நான்தான்’’ என்கிறுன் கணபதி. முருகன் கணபதியை மடக்குவதற்காக, முன்னேன் என்பதற்குப் புதுட் பொருள்காண்கின்றார்கள். முன்னல் என்றால் நினைத்தல். உலகியலை நினையாதவன் நீ என்கிறார்கள் முருகன். கணபதி சிரித்துக்கொண்டே, ‘‘மன்னுகலை உணர் புலவன் நீ. உன்னேடு வாதாட முடியுமா?’’ என்று முருகனை அணைத்துக்கொள்ளுகின்றார்கள்.

இதை நான் சொல்லி முடிந்ததும் நண்பர்,
சிவப்பிரகாசசவாமிகளைப் படி எடுத்த கற்பஸை
தான். எனினும் நன்றாக இருச்சிறது என்றார்.
நான் பாடலைப் பாடிக் காட்டினேன். பாடல் இது:

முருகனவன் யான்று முகமுனேன் நீஒற்றை
முகமுடைய யார் பெரியரோ
மொழியென்ன எனதுபெரு வயிறுநின் வயிறுமே
மொழியுமென அவன் எனக்கா
நிருகரம் நினக்கைந்து கரமேயெனப் புல
என்துதிக் கரம தொன்றே
இனிய மாங்கனி எனக் குதவிநிற் கேக்கறல்
இயற்றலை மறந்தனை யெனக்
குருமொழிசொல் சாமியாம் பெயரெவர்க் கென்றுவன்
கூறமுன் ஞேனென்றும் பேர்
கொண்டவன் யாரென்ன உலகியலை நினையாத
கொள்கையினை நி யாதலான்
வருபெயர் நினக்கென மறுத்திடச் சினமௌரிழி
மன்றுகலை யுணர்புலவன் நி
வாதுசெய் வல்லையென் றவனை நேயங்கொண்டு
மகிழ்களி றெனைக் காக்கவே.

இருபதாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில்
தஞ்சை மாநகரத்தில் வாழ்ந்த சதாவதானம் சுப்பிர
மணிய ஜயர் பாடல் இது என்றேன். கைலையங்
கிரியில் முழுமுதற் கடவுளே இந்தக் குறும்புக
ளைப் பொறுத்துக் கொள்கிறார். நாம் பொறுத்
தால் என்ன? என்று கூறி நண்பர் விடைபெற்றார்.
அவர் வாய் ‘அரனவனிடத்திலே...’ என்ற பாடலை
முன்னுமனுத்துக்கொண்டிருந்தது.

வறுமையும் செல்வமும்

அவருக்கு ஒன்றல்ல; இரண்டல்ல; இருபத் தேழு பிள்ளைகள். அவ்வளவு பிள்ளைகளையும் காப்பாற்ற அவரால் முடியவில்லை. காட்டிடை இருந்து தவஞ் செய்யும் முனிவர் அவர். குசேலர் என்ற பெயர் பெற்ற அம் முனிவர் அடக்கமும், அன்பும், பொறுமையும், வாய்மையும் உடையவராய்த் தாமரை இலையில் தண்ணீர்போல வாழ்ந்து வந்தார். அவர் மனைவியின் பெயர் சுசீலை. அவள்தான் குடும்ப பாரததைச் சுமந்தாள். காட்டில் உள்ள புல் தானியங்களை எடுத்துக் கஞ்சி காய்ச்சிப் பிள்ளைகளை வளர்த்தாள். அந்தக் கஞ்சிக்குக் கூடப் பிள்ளைகள் பெரிய மல்யுத்தம் செய்வார்கள்.

ஒரு பிள்ளைக்குக் கஞ்சி வார்க்க அவள் ஆயத்த மாகிறுள். அப் பிள்ளையின் தலைக்கு மேலால் மற் றெரு குழந்தை ஆவலோடு கைகளை நீட்டுகிறது. அதற்கு மேலால் இரண்டு சிறுவர்கள் கைகளை நீட்டி ‘அம்மா கஞ்சி’ என்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மேலால் மூன்று பையன்களின் கைகள் தெரிகின்றன. அவளால் என்ன செய்யமுடியும்? கஞ்சி வாங்காத சிறு குழந்தை அழுகிறது. அதை அரவணைப் பதற்குள் மற்றெருன்று கண்களைப் பிசைந்து ‘ஓ’ என்று கதறுகிறது. அதைத் தூக்கி ஆறுதல் சொல் வதற்குமுன் இன்னெரு குழந்தை மண்ணிற் புரள் கிறது. அவள் நிலை இரங்கத்தக்க நிலை. ‘பெரிதும்

பாவம்! என்று கண்டோர் இரங்கத்தக்க நிலை. கவிஞர் ஒருவர் இந்த வறுமையின் கொடுமையை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். பாடல் இது:-

“ஓரு மகவுக் களித்திடும் போதோரு மகவு
கைநிட்டும் உந்தி மேல் வீழ்ந்து)
இரு மகவுங் கைநிட்டும் முய்மகவுங்
கைநிட்டும் என் செய்வாளால்
பொருமி யொரு மகவழும் கண்பிளைந் தழும்மற்
கெருமகவு புரண்டு வீழாப்
பெரு நிலத்திற் கெந்தழும் மற்கெரு மகவு
எங் அனம் கிப்பாள்? பெரிதும் பாவம்!”

ஐயோ பாவம்! என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும் பிப் பார்த்தால் கொஞ்சம் வளர்ந்த பிள்ளைகள் கஞ்சிக்காக அடிதடி சண்டைகள் போடுகிறார்கள். அப்பட்டமான பொய் சொல்கிறார்கள். அம்மா! நீ தந்த கஞ்சியால் எனது பசி அடங்கவேயில்லை என்று ஒரு பையன் தேம்பித் தேம்பி அழுகிறான். மற்றவர்கள் குடிக்கும்போது சிந்திய - ஒழுகிய - கஞ்சிதான் எனக்குக் கிடைத்தது. ‘சிந்தாத கஞ்சி’ எனக்குக் கிடைக்கவில்லை என்று பொய் சொல்லு கின்றான் வேறொரு பையன்.

சிறிது தூரத்திலே ஒரு காட்சி! மிகப் பரிதாப மான காட்சி! ஒரு பையன் மிகுந்த ஆசையோடு கஞ்சியைக் குடிக்கத் தொடங்குகிறான். பசியுடைய மற்றொரு பையன் அவன் பாத்திரத்திலே பிடித்து இழுக்கிறான். இந்த இழுபறியில் அந்த இலையால் செய்த பாத்திரம் நடுப்பகுதியில் கிழிகிறது. கஞ்சி ஒழுகுகிறது. அதைக்கூட - கீழே சிந்த விடாமல் - இன்னொரு பையன் ஏந்திக் குடிக்கிறான். பசியின்

கோர தாண்டவத்தை தத்ரூபமாகக் காட்டும் இப் பாடல் தமிழிலே மிகச்சிறந்த பாடலாகும்.

“அந்தோ என வயிற்றெழுந்த பசி அடங்கிற
நில்லை யென அழுமாலோர் சேய்
சிந்தாத கஞ்சி வர்க்கிலை எனக் கன்னுய்
எனப் பொய் செப்பும் ஓர் சேய்
முந்தார் வத்தோடு மொருசேய் மிசையப் புகும்போ
தினில் ஒருசேய் முடுகீ யிரப்ப
நந்தாமற் றக்சேயும் எதிரிரப்பச்
சிந்துதற்கு நயக்கு மோர்சேய்”

என்பது பாடல். இப் பாடலிலே உள்ள ‘சிந்தாத கஞ்சி’, ‘சிந்துதற்கு நயக்கும் ஓர் சேய்’ என்ற தொடர்கள் நயம்மிக்கவை. ஒரு பையன் கஞ்சி யைக் குடிக்கும்போது வேறொரு பையன் வலிந்து இழுக்கிறான் அல்லவா? முதற் பையன் “உனக்கும் வேண்டாம்; எனக்கும் வேண்டாம்; தொலைந்தே போகட்டும்” என்று சிந்துகின்றான். ‘சிந்துதற்கு நயக்கும் ஓர் சேய்’ என்பதற்கு இப்படியும் ஒரு பொருள் கொள்ளலாம்.

காலச் சக்கரம் சுழன்றது. குசேலர் தன்னேடு உடன் கற்றவராகிய கண்ணபிரானைப் போய்க் கண்டார். அவர் வெறுங்கையோடு போகவில்லை. ஒரு முடிப்பு அவலோடுதான் போனார். அதில் ஒரு பிடியை அள்ளிக் கண்ண பெருமான் உண்டார். என்ன அதிசயம்! குசேலரின் வீட்டிலே பெருஞ் செல்வம் நிறைந்துவிட்டது. அம் மாளிகையில் குதா கலம் தாண்டவமாடுகிறது.

இப்போது அந்தக் குழந்தைகளைப் பாருங் கள்! இவர்களா குசேலரின் குழந்தைகள்? ஒழுகிய

கஞ்சிக்கு அலைந்தவர்கள் என்றால் யாரும் நம்ப மாட்டார்கள். பக்குவமாகச் சமைத்த அன்னத் தோடு சுவையாக ஆக்கப்பட்ட கறியையும் சேர்த்துப் பாலையும் கலந்து “தம்பி சாப்பிடு!” என்று ஆதரவாகச் கேட்கவும் அவர்கள் சாப்பிடு கிரூர்களில்லை. வறுமையின் கோரதாண்டவத்தைக் காட்டிய கவிஞர் செல்வத்தின் மிதப்பையும் பாடு கிரூர். பாடல் இது:-

“குருமலர் செம்பொற் கலம் எதிர் வைத்துக்
கோதறு வெள்ளிய மூரல்
பருகுதற் கமைந்த இன்சுவைக் குழம்பும்
பாஸ்விராய் உபசரித் தூட்ட
திருகுபு வேண்டாம் என்மரும் அதனைத்
திருமிப் பாராது செல்குநரும்
அருகிய பசியும் இல்லை என்மருமாய்
அனிமகார் செருக்குதல் கண்டான்”

தனியே ஒரு பாடலை இரசிப்பதிலும் பார்க்க ஏது ரான ஒரு பாடலோடு சேர்த்துவைத்து இரசிப்பது இன்பம் பயப்பதாகும். இப் பாடல்கள் குசேலோ பாக்கியானத்தில் எங்கெங்கோ உள்ளவை. அவற்றை எதிரெதிராகப் பார்க்கும்போது மனத் துட் தங்கிப் பேருவகை தருகின்றன. இந்தப் பாடல்களைப் பாடியவர் வல்லுர்த் தேவராஜபிள்ளை. பிற்காலக் கம்பன் எனப் புகழ்பெற்ற மகாவித்துவான் மீனுட்சி சுந்தரம்பிள்ளை பாடிக்கொடுத்தார் என்பாருமூனர்.

தாயினும் நல்ல தலைவன்

‘தாயேயாகி வளர்த்தனே போற்றி’ என்றும், ‘பால் நினைந்தூட்டும் தாயினும் சாலப்பரிந்து’ என்றும் ஊனுருகப் பாடியிருப்பவர் திருவாசகம் அருளிய மணிவாசகர் ஆவர். ஆனால் இங்கே அப்படி அழுபவர் வேறொரு அன்பர்.

அவர் நாயன்மார்களோடு தம்மை ஒருசேர வைத்துக் கூறவில்லை. மெய்யடியார் கூட்டத்துள் தானும் ஒருவர் என்று வீம்பு பேசவில்லை.

அவர் தம்மைப்பற்றித் தாமே கூறுகிறார்:-

இறைவா! எனக்குக் கண்களைத் தந்தாய். அந்தக் கண்களால் நின் திருக்கோலத்தைக் காணுமல், வீணை எதைஎதையோ கண்டு களித்தேன். கண்பெற்ற பயனை நான் பெறவில்லை.

தேவே! எனக்குக் கைகளைக் கொடுத்தீர். அந்தக் கைகளால் உம்மைத் தொழாமல் யார் யாரையோ தொழுது காலத்தை வீணைக்கக் கழித்தேன். கைகள் பெற்ற பயனை நான் அடையவில்லை.

பிரானே! எனக்குக் கால்களைப் படைத்தீர். அந்தக் கால்களால் உன் திருக்கோவிலை வலம் வராமல் எங்கெங்கோ எல்லாம் சுற்றி அலைந்து இளைத்தேன். கால் பெற்ற பயன் எனக்குச் சித்திக்கவில்லை.

நாவுக்கரசர் நாலூற், மனம் குளிர் ‘கண்காள் காண்மின்களோ’, ‘கைகாள் கூப்பித் தொழீர்’, ‘கால்களாற் பயனென்ன?’ என்றெல்லாம் எடுத் தோதினாரே அவை ஒன்றும் என் செவியில் ஏற வில்லை; மனத்தில் அழுந்தவில்லை.

நான் உம்மை நினைக்கவில்லை; தொழுவில்லை. எங்கேயோ போய்க்கொண்டிருந்தேன். எனது நிலையை நான் எப்படிச் சொல்வேன்?

‘கண்ணல் உனது திருவடியைக் கண்டா தரவு பெருகி இரு கையால் தொழுது, உன்திருக் கோயில் காலால் வலஞ்செய்து, உனதுபுகழ் பண்ணல் உருகிப் புகழ்ந்து, கண்ணரிசாயாத ’

முழு மூடனை இருந்தேன். அறிவிலியாக நடந்தேன். ஆனால் என்னை நீர் விட்டுவிடவில்லை. நீர் என்ன செய்தீர்? எம்பிரானே! உம் கருணை என்ன செய்தது?

‘தாயாகிப் பரிந்து வளர்த்தது’

கெட்ட குழந்தைகள் தலை தடுமாறி அலைந் தாலும் தாய் விட்டுவிடுவாளா? இல்லை. அதுபோல நீயும் என்னைப் பரிந்து வளர்த்தாய். தாயினும் நல்ல தலைவன் நீ. தாயின் கருணையிலும் உன் கருணை உயர்ந்தது. அது பெருங்கருணை. உவமை சொல்ல முடியாத கருணை. ஆனாலும் தாயின் அன்பைத்தான் என்னால் உவமையாகச் சொல்ல முடிகிறது என்கிறூர் அந்த அன்பர்.

அப்பால் தன்னை வளர்த்த, தாயைப்போலைப் பேணிய தலைவனைப் பரவிப்போற்றுகிறார். அவருடைய தலைவன் முருகன். விரிஞ்சைப்பதியில் எழுந் தருளியிருக்கும் முருகன். அவன் புகழை எப்படிச் சொன்னாலும், எத்தனைமுறை சொன்னாலும் அவருக்கு அலுப்பதே இல்லை. அவர் பாடுகிறார்:

“விரிஞ்சைப் பதிவாழும் அண்ணால் வருக,
உலகம் முழு தாண்டாய் வருக,
கதிதரும் எம் ஜயா வருக, ஆறுமுக
அப்பா வருக, விளங்குகதிர் வண்ண வருக”

என்றெல்லாம் மனமுருகிப்பாடுகிறார். முழுப் பாடலையும் பாருங்கள்:-

கண்ணால் உனது திருவடியைக்
கண்டா தரவு பெருகியிரு
கையால் தொழுதுன் திருக்கோவில்
காலால் வலஞ்செய் துனதுபுகழ்
பண்ண லுருகிப் புகழ்ந்து கண்ணீர்
பாயா எனையுந் தாயாகப்
பரிந்து வளர்க்கும் பெருங்கருணை
படைத்து விரிஞ்சைப் பதிவாழும்
அண்ணால் வருக உலகம்மழு
தாண்டாய் வருக கதிதரு மெங்
ஜயா வருக ஆறுமுக
அப்பா வருக விளங்குகதிர்
வண்ண வருக மயிலேறு
மன்ன வருக அடியார்கள்
வாழ்வே வருக தெய்வகிகா
மணியே வருக வருகவே”

அப்பாலும் அவர் சிந்தனை நீஞ்கிறது. சாதாரண மனிதர்கள் செய்யக்கூடிய செயல்களாகிய

பாடுதல், உருகுதல், கண்ணீர் சிந்துதல் ஆகிய வற்றைக்கூட நான் செய்யவில்லையே. அப்படி யிருக்கவும் முருகன் தன்னைப் பிறவிக் கடலில் விழாமல் காப்பாற்றிவிட்டானே என்று புளகாங் கிதமடைகிறோர். பாடல் உருக்கத்தின் உச்சிக்கே போய்விடுகிறது. பாடல் இது:-

“உருகா மனமும் சிவஞானம்
உணர்ச் சுறிவும் உணதுபுகழ்
ஓதா நாவும் ஓதக்கேட்
வெந்தே இனிய நதிபோலம்

பெருகா விழியும் உடையேனைப்
பிறவிக் கடலில் வீழரமற்
பேணி எடுத்திங் கெனதுள்ளாம்
பிரியா விரிஞ்சைப் பதிவாழும்

முருகா வருக சதுர்வேத
முதல்வா வருக வினைதீர்க்கு
முனைவா வருக மலராறு
முகவா வருக திருமாலின்

மருகா வருக மயிலேறு
மன்னு வருக அடியார்கள்
வாழ்வே வருக தெய்வசிளா
மனியே வருக வருகவே! ”

எனிமையும், பக்தியும், உருக்கமும் நிறைந்த இப் பாடல்களைப் பாடியவர் மார்க்க சகாயதேவர். அவர் பாடிய நூல் திருவிரிஞ்சை முருகன் பிளைத் தமிழ். வாழ்க்கை முழுவதும் பாடிக்கொண்டே யிருக்கக் கூடிய பாடல்கள் இவை.

சிரங்கப்பா ஏழைக்கு இரங்கப்பா

“தோட்டத்தில் மேயுது வெள்ளைப் பசு - அங்கே - துள்ளிக் குதிக்குது கன்றுக் குட்டி” என்ற அருமையான பாடலை நீங்கள் சிறுவயதில் பாடித் துள்ளிக் குதித்திருப்பீர்கள். இந்தப் பாடலைப் பாடியவர் கவிமணி தேசிகவினையகம்பிள்ளை அவர்கள். நல்ல கவிஞர் அவர்.

அவர் நெடுங்காலம் சிரங்கு என்னும் நோயினால் துண்பப்பட்டார். இரண்டு கைகளாலும் இரவும் பகலும் சொறிந்து அலுத்துப் போனார். அந்த உபத்திரவத்திலும் அவரது நகைச்சவை அவரை விட்டுப்போய்விடவில்லை. அவர் சிரங்கைப்பற்றிப் பாடுகிறார். உயர்ந்த நகைச்சவையோடு பாடு கிறார்.

முதலிலே தாம் வணங்கும் செந்தில்குமரனை மன்றுடிப் பாடலைத் தொடங்குகிறார்:-

“செந்தில் குமரா! திருமால் மருகா!! என் சிந்தை குடிகொண்ட நேசகர்!! – நொந்த இம் மெய்யிற் சிரங்கை விடியுமட்டும் சொறியக் கையிரண்டும் போதாது கான்”

சிரங்கு வந்தவர்களுக்குத்தான் அதன் உபத்திர வம் தெரியும். சொறிந்து சொறிந்து அலுத்துப் போவார்கள். இரண்டு கைகளும் போதவே போதாது. இரவு முழுவதும் தூக்கமே வராது.

பரிதாபமான நிலை அது. அந்த நிலையை நம் மனக் கண்முன் கொண்டுவரக் கவிஞர் ‘‘மெய்யிற சிரங்கை விடியுமட்டும் சொறியக் கையிரண்டும் போதாது’’ என்ற இனிய, எளிய சொற்களைக் கையாளுகிறார். ‘விடியுமட்டும்’ என்பதினாலும், ‘கையிரண்டும் போதாது’ என்பதினாலும் தமது துன்பநிலையை அப்படியே வெளிப்படுத்துகிறார்.

பின்பு அவர் சிரங்குக்கு ஒரு நல்ல பெயர் குட்டுகிறார். ‘சிரங்கப்பராயர்’ என்பதுதான் அப் பெயர். தமக்குத் துன்பம் செய்யும் சிரங்குக்குக் கவிமணியவர்கள் ஏன் அப் பெயரைச் சூட்டுகிறார்? அவரைப் பெரிய மனிதராக்கி, உயரத்தில் தூக்கி வைத்து, உபத்திரவும் செய்யாமல் இருக்கும்படி மன்றாடுவதுதான் அவர் நோக்கம். தம் நோக்கம் நிறைவேறச் சிரங்கப்பராயரைப் பார்த்துப் பேசுகிறார்:-

‘‘சிரங்கப்பராயரே! நீர் மிக மிக உயர்ந்த வர். உமக்கு என்மீது என்ன கோபம்? அப்படிக் கோபமிருந்தாலும் பெரியவராகிய நீர் சிறியேன் செய்த பிழையைப் பொறுக்கக்கூடாதா? தங்களுடைய சினம் இன்னும் ஆறவில்லையா? சினம் ஆறி என்மீது இரங்கப்பா’’ என்று கேட்கிறார்: மன்றாடுகிறார்: மனமுருகும்படி வேண்டுகிறார்.

“உண்ட மருந்தாலும் உடல்முழுவதும் பூசிக் கொண்ட மருந்தாலும் குணம்லையே - மன்று சிரங்கப்பராயா! சினமாறிக் கொஞ்சம் இரங்கப்பா ஏழை எனக்கு”

என்பது கவிமணியின் பாடல். சிரங்கைச் ‘சிரங்கப்பராயர்’ என அழைப்பதும், ‘‘சினமாறிக்

கொஞ்சம் இரங்கப்பா ஏழை எனக்கு’ என்று கேட்பதும் உயர்தரமான நகைச்சுவை. ஆற் ரூமையிற் பிறந்த நகைச்சுவை.

ஏழை ஒருவன் செல்வர்களிடம் சென்று மன் ரூடினால் அவர்களிற்கிலர் இரங்கி ஏதாவது கொடுப்பார்கள். பண்மாக, பொருளாக அவரவர் தகைமைக்கேற்றபடி கொடுப்பார்கள். கவிமணியும் சிரங்கப்பராயரிடம் ‘இரங்கப்பா’ எனக் கேட்டார். சிரங்கப்பராயர் சில பண்டங்களை அவருக்குத் தந்தார். அவை, முத்து, பவளம், முழுவயிரம், மாணிக்கம் என்பவைகள் என்கினார் கவிஞர். கவிஞரின் நகைச்சுவை விளங்குகிறதா? அவை பலவகைப்பட்ட சிரங்குகள்; பலவகைக் கொப்புளங்கள். இவற்றைத்தான் கவிமணியவர்கள் முத்து, பவளம், முழுவயிரம், மாணிக்கம் என்றெல்லாம் குறிப்பிடுகின்றன.

“முத்தும் பவளம் முழுவயிரம் மாணிக்கம்
பத்தியொனி வீசு பதக்கமெலாம் - சித்தன்
சிரங்கம் ராயன் சிறியேன் எனக்குத்
தரங் கண்டு தந்த தனம்”

கவிமணி யவர்கள் தாம் சிரங்கினுற்பட்ட துன் பத்தை நகைச்சுவைப் பாடல்களாக நமக்குத் தந் திருக்கிறார். உண்மையான நகைச்சுவை என்ன என்பதை உணர இப்பாடல்கள் வகைசெய்யும். துன் பத்திலே பிறந்த இந்தச் சிரங்குப் பாடல்கள் ஆண்டாண்டாய் இரசிக உள்ளத்தை மலர்வித்துக் கொண்டே யிருக்கும்.

இந்தப் பாடல்களுள்ள நூல் மலரும் மாலையும். சிறுவர்கள் தொடக்கம் பெரியவர்கள் ஈருகப்

படித்து இரசிக்கக்கூடிய பாடல்கள் அடங்கியது இந்த நால்.

இந்தச் சிரங்குப் பாடல்களை வாசிக்கும்போது ஈழத்துக் கவிஞரும் கற்பனைக்களஞ்சியமுமான குருகவி மகாலிங்கசிவம் அவர்கள் பாடிய இரண்டுவரிகள் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன.

சிரங்குள்ள ஒருவன் தெருவால் போகும்போது கூட உபத்திரவம் தாங்காமல் சொறிந்தான்; ஆட்கள் வருவதைக்கூடக் கவனியாமல் தொடை களைக்கூடச் சொறிந்தான். அவன் உபத்திரவம் அவனுக்கு. அந்தக் காட்சியைக் கண்ட மகாலிங்க சிவம் அவர்களது வாயிலிருந்து அருமையான பாடலோன்று வழுவி வீழ்ந்தது.

‘குரங்கே உனக்கு மரந்தடி தானென்ன குத்தகையோ இரங்கே உனக்குப் பெருந்தொடை தானென்ன சீதனமோ? என்பது பாடல். ‘குத்தகையோ’ ‘சீதனமோ’ என்ற வழக்குச் சொற்கள் சரியான இடத்தில் விழுந்து கவிதையை உயர்த்தியுள்ளன. இந்த இரண்டடிக்குப் பின் வந்த அடிகள் யாதென்று தெரியவில்லை. பண்டிதமணி. சி. கணபதிப்பிளையவர்கள் இந்த இரண்டடியை மாத்திரம் ஒரு கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இப்படியான அருமந்த தனிப்பாடல்களை எழுதிவைத்துக் காப்பாற்றுவது ஈழத்தமிழர் கடமை.

சோற்று மனிதர் ... எற்றம் பெற!

“ஒருநாள் உணவை ஓழியென்றால் ஓழியாய்” என்றும் “உன்னேடு வாழ்தல் அரிது” என்றும்கூறி அருமையான நன்னடக்கைப் பத்திரம் ஒன்றை வயிற்றுக்கு அளித்துள்ளார் ஒளவைப்பிராட்டி யார். “உண்டு உண்டு உறங்குவதைக் கண்டதே யல்லாது ஒரு பயன் அடைந்திலேன்” என்றார் ஒரு பெரியவர். ஆம். நமது வாழ்க்கை வெறும் சோற்று வாழ்க்கையாகவே போய்விட்டது. இந்த வாழ்க்கையைப் பாசவதைப்பரணி ஆசிரியர் துலாம் பரமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். பரணி என்ற பிரபந்தத்தில் பேய்கள் வரும். மனிதர்களையே பேயாக உருவகித்துப் பாசவதைப்பரணி ஆசிரியர் மனித இயல்புகளை அருமையாகப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். அதில் சோற்றுக்கு அலையும் பேய்களைப் பாடியுள்ளதைப் பாருங்கள்:-

வையம் எங்கும் நொடி ஒன்றிற் சுற்றியே
வயிறு சானும் வளர்தற் பொருட்டேந (து)
ஜயமெங்கும் எடுத் துண்டு அவாவெனும்
அம்புராசி அழுந்திக் கிடப்பன.

வான முற்றும் வயிறு விலாவிற
வாரி வாரித் தம் வன்யில வாய்திறந(து)
ஊன மற்ற உயர்கதி ஈதென
உஸ்டுந் தூரா உதரக் குழியின.

சோற்றையே பெரிதென மதித்து யாதொரு குறிக்கோளுமின்றி வாழும் மனிதர்களுக்கு மகா கவி பாரதியார் வேடிக்கைமனிதர் என அருமையான பெயரிட்டிருக்கிறார். இந்த வேடிக்கை மனிதரின் விபரீதப் போக்கை அவர் ஒருபாட்டில் காட்டி யுள்ளார். அந்த மனிதர்களைப்பற்றிப் பாடும் பொழுது பாரதியார் ‘தேடிச் சோறு நிதம் தின்று’ என்றே தொடங்குகிறார்.

வேலை செய்ய மனமில்லாமல் சோம்பல் வாழ்க்கையே வாழ விரும்புகிறார்கள் சில மனிதர்கள். ஒரு கோவிலிலோ - மடத்திலோ - சும்மா சோறு கொடுக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டால் அந்த இடத்தைத் தேடி ஒடுகிறார்கள். ஒரு நாளா? இரு நாளா? எப்போதும் அவர்களுக்கு இதே சிந்தனை. சும்மா சோறு தின்னும் சிந்தனை. சாப் பிடுதல், உண்ணல், புசித்தல், என்ற சொற்களை விட்டுவிட்டு தின்னல் என்ற சொல்லைப் பாரதியார் அந்த இடத்தில் அருமையாகப் பாவித்திருப்பதைப் பாருங்கள். நிதம் தின்று என்று ஒளவையாரின் ஒருநாள் உணவை என்ற அடியை ஞாபகம் செய்கிறார். எளிமையும் ஆழமும் கிண்டலும் கொண்ட சொற்கள் ‘‘தேடிச் சோறு நிதம் தின்று’’ என்ற சொற்கள்.

சும்மா சோறுதின்ற மனிதன் தொல்லை தராமலாவது இருக்கிறானா? என்றால் இல்லவேயில்லை. சின்னஞ்சிறு கதைகள் பேசுகிறான். ஊர்க்கதைகள் உலகக்கதைகள் கோள்மூட்டும் கதைகள் எல்லாம் பேசுகிறான். அதனால் பிறரையும் துன்பத்தில் ஆழ்த்தி தானும் துன்பத்தில் உழல்கிறான். இத

ஞல் வயதாகுமுன்னே அவனுக்கு நரைதோன்றிக் கிழப்பருவம் வந்துவிடுகிறது. பின் என்ன? கேடாய் வரும் ஏ மன் கிட்ட வந்துவிடுகிறான். இந்தச் சோற்றுமனிதனின் ஏற்றமில்லாத வாழ்க்கையை ஆற்றல் வாய்ந்த சொற்களில் பாரதியார் பாடியிருப்பதைப் பாருங்கள்:-

தேடிச் சோறு நிதம் தின்று - பல
சின்னஞ் சிறு கதைகள் பேசி - மனம்
வாடித் துன்ப மிக வழுங்று - பிறர்
வாடப் பல செயல்கள் செய்து - நரை
கூடிக் கிழப் பருவம் எய்தி - கொடுங்
கூற்றுக் கிரை யெனப் பின்மாடும் - பல
வேடிக்கை மனிதரைப் போலே - நான்
விழவேண் என்று நினைத்தாயோ?

குறிக்கோளில்லாத மனித வாழ்க்கையை -
சோற்று வாழ்க்கையை - எவ்வளவு அழகாகப் பாரதியார் நமக்குக் காட்டுகிறார்? அவர் அந்த அவல நிலையை மாத்திரம் காட்டிவிட்டு நிறுத்த வில்லை. எப்படி மனிதர் வாழுவேண்டும் என்றும் காட்டுகிறார். சின்னஞ் சிறு பாப்பாவுக்குக் கூறும் முகமாக வேடிக்கை மனிதருக்கும் கூறுகிறார் :

“யிரக ஸிடத்தில் அன்புவேணும் - தெய்வம்
உண்மை யென்று தானறிதல் வேணும்
வயிர முடைய நெஞ்சு வேணும் - இது
வாழும் முறையைத் பாப்பா”

தமிழன் கண்ட நெறி அன்புநெறி. உலகம் தமு விய அன்பு அவனது அன்பு. “காக்கை குருவி எங்கள் சாதி - நீள் கடலும், மலையும் எங்கள் கூட்டம்” என்று அன்பு செலுத்தியவன் தமிழன். இந்த அன்போடு தெய்வ நம்பிக்கை இருத்தல்

வேண்டும். அன்பு, தெய்வ நம்பிக்கை இவற்றேடு வீரமும் தேவை. போர்க் களத்தில் காட்டும் வீரம் மாத்திரம் வீரமன்று. உலக வாழ்வில் சோம்பல் இன்றி முயற்சி செய்து வாழ்வை நெறிப்பட நடாத்திக் காட்டும் செயலும் வீரம்தான். அது னால்தான் இந்த முன்றையும் பாரதியார் அழுத்த மாகக் குறிப்பிட்டார். இந்தப் பாப்பாப் பாட்டில் மாத்திரமல்ல. வேறும் பல இடங்களிலும் மகாகவி பாரதியார் இந்தக் குறிக்கோளைச் சோற்று மனிதர்முன் வைத்திருக்கிறார். காளி யைப்பற்றிய பாட்டொன்றில் அவர் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்:-

எனத னுள்ள வெளியில் - ஞானத் - திரவி யேற வேண்டும் குன்ற மொத்த தோனும் - மேருக் - கோல மொத்த வடிவும் நன்றை நாடும் மனமும் - நியெந் - நானு மீதல் வேண்டும் ஒன்றை விட்டு மற்றேர் - துயரில் - உழலும் நெஞ்சம் வேண்டா

வேறும் சோற்று மனிதனை இராமல் பாரதியார் கூறியதுபோல துயரில் உழல்வதைவிட்டு நன்றை நாடிச் செய்து (அன்பு) உள்ளத்தில் ஞான ஒளிபெற்று (தெய்வ நம்பிக்கை) குன்ற மொத்த தோனோடு குலவை வாழ்ந்தால் (வீரம்) வாழ்வு வளமாகும் என்பதுறுதி.

அற்ற குளமும் அறுநீர்ப் பறவைகளும்

“அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப் பறவை போல்
உற்றுயித் தீர்வார் உறவல்லர்”

என்பது ஓளவையாரின் பொன்மொழி. பணம் இருக்கும்போது, அதிகாரம் உள்ளபோது பலர் வந்து ஏற்றிப் போற்றுவார்கள். சொன்ன வேலை களைச் செய்யக் காத்திருப்பார்கள். ஜயா, பிரடி, எசமான் என்று அடிக்கடி கூறுவார்கள். பணம் எல்லாம் போய்விட்டால், அதிகாரங்களைல்லாம் முடிந்து உபகாரச் சம்பளம் பெற்றுவிட்டால் ஒரு வரையும் அந்தப் பக்கம் காணவேமுடியாது. முன்பு வந்து பல்லிலித் தவர்கள், காணக் காத்திருந்தவர்களைல்லாம் ஆளைக் கண்டாலும் காணுதது போலப் போய்விடுவார்கள். இது ஆண்டாண்டாய் உலகம் கண்ட உண்மை.

இந்த உண்மையை ஓளவைப்பிராட்டியார் நன்கு தெளிந்து உலகுக்கு அறிவுறுத்துகிறார். நல்ல உவமானமூலம் வெளிப்படுத்துகிறார். நீர்நிறைந்த குளம் ஊர் நடுவே இருக்கிறது. அதை நாடிப் பறவைகள் வருகின்றன. உணவு முதலியன் தேடி அவை வருகின்றன. அவைகளுக்கு வேண்டிய உணவும் கிடைக்கிறது. குளத்தை அவை வாழ்த்திப் பாடுகின்றன. நீரே எம் வள்ளல் என்று போற்றி

இசைக்கின்றன. ஆனால் சிறிது நாளில் குளம் வற்றி விடுகிறது. நீர் இல்லாமல் வெறும் மண்தான் தெரிகிறது. அங்கே உணவு ஒன்றும் இல்லை. அந்தப் பறவைகள் - போற்றிப் பாடிய பறவைகள் - இன்று எங்கே? அவை வேறு நீர் நிலைகளைத் தேடிப் பறந்து போய்விட்டன. பறவைகள் பாடும்போது கேட்டுப் புளகாங்கிதம் அடைந்த குளம் இன்று அழுகிறது. போலிப் பெருமையை நோக்கி அலறு கிறது. முன்பிருந்த நிலைமையையும், இன்றிருக்கும் நிலைமையையும் நோக்கிக் கதறுகிறது.

இந்த உண்மையை - உரிப் பொருளை - விரித்து ஒரு கவிஞர் பாடுகிறார். அவர் கவிஞர் மாத்திரமல்ல. வழக்குகளை விசாரிக்கிற நீதிபதி உத்தியோகத்திலும் இருந்தவர். அவர் கூறுகிறார்:- நான் உத்தியோகத்தில் இருந்தபோது பலர் என்னைத் தரி சிக்க வந்தனர். வந்தவர்களிற் பலர் என் உதவியை நாடி வந்தவர்கள். என் சேவகன் தடியை வைத்துக்கொண்டு ‘இப்போது ஜயாவைப் பார்க்க முடியாது; போங்கள்’ என்று ஒட்டினாலும் அசையாது நின்று என்னைத் தரிசித்தவர்கள்; தெய்வம் போலப் பூஜித்தவர்கள் பலர்.

‘தண்டு கொண்டோட்டினும் பேர்மாமல்
நம்மைத் தரிசிக்கவே
பண்டு வந்தோர்’

இன்று எங்கே? என்று கேட்கிறார் அவர். நீருள்ள குளமாக இருந்தபோது பலர் வந்தனர்; பார்த்தனர். இன்று நீரற்ற குளம்போல ஆகிவிட்டேன்.

நான் வெற்றிலை பாக்கோடு ‘வாருங்கள் வாருங்கள்’ என்று ஆசையோடு அழைத்தாலும் வருகிறார்களில்லையே என்று மனம் வெதும்புகிறார். ‘இன்று தாம்பூலம் வைத்துப் பரிந்து அழைத்தும்’ என்பது அவர் பாடியுள்ள அருமையான தொடர். அவர் அப்பாலும் சொல்கிறார். முன் என்னைப் பார்த்தவர்களுக்கு இப்போது ஒரு வேலையும் இல்லை; பேசுவதற்கு நேரமும் இருக்கிறது. ஆனாலும், ஏதேதோ சாட்டுச் சொல்லிவிட்டு ஒடுகிறார்கள் என்கிறார். இதனால், நான் ஒரு நல்ல பாடம் படித்துக் கொண்டேன்; நல்ல அறிவு பெற்றுவிட்டேன். அது என்ன? இந்தப் போலி மனிதர் செய்கைகளைக் கண்டு கொண்டேன். முன் நான் இறைவனைப் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை. இனி அவரே கதி என்று அவருக்குத் தொண்டு செய்யத் தொடங்குவேன் என்று பாடலை முடிக்கிறார். பாடல் இது:-

‘தண்டு கொண்டோட்டினும் போகாமல்
நம்மைத் தரிசிக்கவே
பண்டு வந்தோர் இன்று தாம்பூலம்
வைத்துப் பரிந்தழைத்தும்
திண்டு மிண்டும் சொல்லி வாரா
திருந்தனர் செய்கையெல்லாம்
கண்டு கொண்டோமினித் தொண்டு கொண்
போம்நம் கடவுளுக்கே’

கவிஞர் அப்பாலும் பாடுகிறார். ‘‘என்னிடமிருந்த உத்தியோகம் போய்விட்டது உண்மை. ஆனால் அதனேடு எல்லாம் போய்விட்டதா? என்னுடைய அறிவு, ஒழுக்கம், தேகசுகம் ஒன்றும் போய்விடவில்லையே. அது மாத்திரமா? முன் பேசிய என்நாகூட அப்படியே இருக்கிறது. பழைய சிநேகி

தர்களும் அப்படியேதான் இருக்கிறார்கள். அவர் களுக்கு நடக்கக் கால்களும் இருக்கின்றன. நம் வீடு பூட்டியிராமல் திறந்தபடியேதான் இருக்கி ரது. ஆனால், மனிதர்களைத்தான் காணவில்லை. இதென்ன புதுமை!'' என்று மனம் வருந்துகிறார்.

கவிதையில் ஒவ்வொரு சொற்களும் ஒன்றின் மேலொன்றுக்கு குத்தலும் கிண்டலுமாக விழுந் திருக்கின்றன. ஆனால், வெறும் நகைச்சுவையல்ல! மனித இயல்பை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டு கின்ற சொற்கள் அவை.

“தோமிருந்த தொழில் ஒன்றே தொலைந்ததன்றி
அறி வொழுக்கம் சுகங்களோடு
நாமிருந்தோம் உரையாட நாவு மிருந்
தது பழைய நட்பினேரும்
தாமிருந்தார் அவர் நடக்கத் தாழுமிருந்
தனை நிதமுந் தடையொன் றின்றித்
தேமிருந்த நம்வீடு திறந் திருந்தும்
அவர் வாராச் செய்கை என்னே?''

“நீருள்ள மட்டும் குளம் நாடும்” பறவைகளை நினைவுபடுத்தி மனிதர்களை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டிய கவிஞர் யார் தெரியுமா? பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், சர்வ சமய சமரசக் கீர்த்தனைகள், பெண்மதி மாலை முதலிய நூல்களை இயற்றிய வேதநாயகம்பிளையின் தனிப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் சுவையுடையவை.

மானமும் வீரமும்

வேட்டை நாயோன்று சிறுமுயலீத் தூரத்தைத் தொடங்கியது. உயிர் தப்பவேண்டி அந்த முபல் பாய்ந்தோடியது. நாடியும் விடாது பின்தொடர்ந்தது. பலகாத தூரம் ஓடிய முயல் ஒரு இடத்தை அடைந்ததும் நின்றது. பின் நாயை எதிர்க்கத் தொடங்கியது. இப்போது நாய் பின்வாங்கி ஓட முயல் தூரத்துகிறது. இது என்ன புதுமை!

ஆம். அது அந்த மண்ணின் பெருமை. வீரம் விளைத்த பூமி அது. வெற்றி சேர்த்த நிலம் அது. முயல் நாயை எதிர்க்கக்கூடிய பூமி அது. அந்தப் பூமிதான் பாஞ்சாலங் குறிச்சி.

தென்னிந்தியாவில் திருநெல்வேலிப் பகுதியில் உள்ள ஒரு சிறு நாடுதான் பாஞ்சாலங் குறிச்சி. அதை 1766க்கும் 1799க்கும் இடையில் ஆண்ட வன் வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன்.

வீரம் விளைத்த நிலத்திலே பிறந்த கட்டபொம்மனும் வீரம் மிக்கவன். மானத்தைப் பெரி தென் மதிப்பவன். சின்னஞ் சிறிய நாட்டை ஆண்ட பாளையக்காரனாலேலும் பென்னம் பெரிய மன்னர் களுக்குக்கூடத் தலை வணங்காதவன். அவனுடைய வீரம் எப்படிப்பட்ட தென்பதை அவன் காலத் தில் வாழ்ந்த ஒரு புலவர் நமக்குக் காட்டுகிறார்.

எட்டுத் திசையும் பதினாறு கோணமும் ஏழ் கடலும் கட்டிச் சயங் கொண்ட கட்டபொம் மேந்திரன் காவலென்றால் பட்டிக் கடாமிசை மேல்வரு வீரப் படை எமனும் ஒட்டிப் பதுங்கி உருதொழிந் தோடும் உளமுடைத்தே.

வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மனது காவலென்றால் இயமன்கூடப் பயந்து, ஒதுங்கி ஒழிந்தோடு வான். அவன் வீரம் அவ்வளவு பெருமையுடையது என்கிறார் புலவர்.

இப்படி வீரத்தின் இருப்பிடமாய் - மானத்தின் உறைவிடமாய் - வா ம் ந் த கட்டபொம்மனுக்கு அதை வெளிக்காட்ட ஒரு சந்தர்ப்பம் வந்துவாய்த் தது. வியாபாரம் செய்ய வந்த ஆங்கிலேயர் மெஸ்ல மெஸ்ல நாடு பிடித்து ஆளத் தலைப்பட்டு விட்டனர். இந்திய மன்னர்களிடம் இருந்த ஒற்றுமையீனத்தை நன்கு பயன்படுத்தியும், நவீன பீரங்கி, துவக்கு முதலியவற்றைக்கொண்டும் அவர்கள் இந்தியாவின் பெரும் பகுதியைப் பிடித்து விட்டார்கள். இறுதியில் பாஞ்சாலங் குறிச்சியிலும் அவர்கள் கண் பட்டுவிட்டது. வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மனையும் வரி கொடுக்க வேண்டும் என்றிர்ப்பந்தித்தார்கள்.

கட்டபொம்மன் பேசாமல் இருந்துவிட்டான். ஆனால், சுரண்டிப் பிழைக்கும் ஆங்கிலேயர் சும்மா விடுவார்களா? ஆலன் என்ற ஆங்கிலேயத் துரை மகனார் கட்டபொம்மன் அரண்மனைக்கு வந்தார். தங்கள் வீர தீரத்தை எல்லாம் புகழ்ந்து பேசி, கட்டபொம்மனைத் தமக்கு வரி செலுத்த வேண்டுமென்று வாதாடினார்.

மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமான் அனைய
வீரன் - கட்டபொம்மன் - தன்மான உணர்ச்சி
மிகுந்து பேசுகிறேன். அவன் பேச்சு வீரத்தின்
உயிர்ப்பாக - மானத்தின் வெளிப்பாடாக - வெளி
வருகிறது. இதைக் கவிஞர் ஒருவர் அருமையாகப்
பாடியுள்ளார்:-

என்னின் முன்னவர் இருந்திசை பரப்பி மேல்நின்ற
பொன்னின் நாட்டிலும் புகழ்க்கொடி நாட்டி முன்இருந்தார்
பன்னருந் திறற்பாஞ் சையப்பதி அதி பதியாய்
இன்ன நாளில் நான் இருந்துவேன் இறையுளம் தளரேன்.
முன்னவர்க்கு முன்னுகிய முதல்வன் எம் பெருமான்
தன்னடிக் கலால் தரவியில் மற்றுள எவர்க்கும்
மன்னன் என்திரு மனியுடி வணங்கிடாது என்வாய்
சொன்ன சொல்லையும் வழுவிடாது எழுதமையும் துணிவே.

இனிய நல்லுயிர் தன்னிலும் எமக்குயர் மானம்
புனிதம் ஆதலால் அதனையே போற்றிமுன் வாழ்வேம்
மனித வாழ்வினை ஒரு பொருளாகவே மதியேம்
தனிய தெம்வழி அவ்வழி என்றுமே தளரேம்
தலைமையாய் நின்று தரவியை ஆளுவேம் அந்த
நிலைமை குன்றினால் நினிலத் தொருகணம் வரமேம்
புலமை யாளரைப் போற்றிமுன் வாழ்த்துவேம் பொல்லா
நிலைமை யாளரை நீறுசெய் தாழ்த்துவேம் என்றுன்.

‘‘வீரத்தின் திருவிடமாய் வெற்றியின் புகழ்க்
கொடியாய் வினங்கா நிற்பது இப் பாஞ்சைப்பதி.
நம் முன்னேர் தம் இன்னுயிர் ஈந்து, அந்தப்
புகழ்க் கொடியைக் கீழிறங்காது காத்தனர். அத
ஞல் இதன் புகழ் மன்னுல கத்திலன் றி வின்
னுலகத்திலும் பரந்து இசை பரப்பியது. அவர்
வழிவழி வந்தவன் யான். முந்தையர் வீரத்துக்கு
- முன்னேர் மானத்துக்கு - அவர் ஏந்திய புகழ்க்
கொடிக்கு என்றுமே ஊறு செய்யமாட்டேன்.

எங்கிருந்தோ வந்து, எமது நாட்டில் எம் மைத் திறை கேட்கும் துரை மகனாரே! உறுதி யாய்ச் சொல்லுகின்றேன்; குன்றமெறிந்து குரை கடவிற் சூர் தடிந்த செந்தூர்ப் பெருமானின் சேவடிக்குத்தான் என் சிரம் தாழு மேயல்லாமல் வேறு யாருக்கும் என் தலை பணியாது; என் முடி வணங்காது.

மானத்திலும் உயிர் மேலானது என மதித்து மாற்றாருக்கு அஞ்சி, நடுங்கி, அடிமையாய் வாழும் மனிதர் பலர் இருக்கலாம். ஆனால், என் வழி அவ் வழி அன்று. அது தனி வழி. மரணம் நேரி னும் மானம் பெரியது என்பதுதான் அவ் வழி. அந்த வழியிலே நான் தலை து, தயங்காது, சோராது நடப்பேன் என்பதை நீ அறி. தலைமை யாய் நின்று இத் தரணியை ஆளுவேன். அந்த நிலைமை மாறினால் இந்த நீள் நிலத்து ஒரு கணம் வாழேன். புலவர் தம்மையே போற்றுவேன். பழுது செய்பவர் தம்மை நான் பார்ப்பது போரில். அங்கு எவர் வந்தாலும் நான் எதிர்த்தழிப்பேன் எழு” என்றான் அந்த மாவீரன்.

வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மனின் வீர உரை யைக் கவிதையில் பாடி இருப்பவர் சமீபத்தில் வாழ்ந்த கவிராஜ பண்டிதர் ஜெகவீர பாண்டிய னர். பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீர சரித்திரம் என்ற நூலில் இப் பாடற்பகுதிகள் உள்ளன.

அரக்கியின் பேச்சும் அண்ணலின் சிரிப்பும்

உங்களுக்குச் சிரிக்கத்தெரியுமா? இப்படி நான் கேட்கவில்லை; பளிங்கனைய கவிக்கரசன் கம்பன் எனும் தேவன் கேட்கிறோன். கேட்பதோடு நிறுத்த வில்லை. இராமனே அப்படிச் சிரிக்கவைத்து அளவான சிரிப்பு எது? என்றும் காட்டுகிறோன்.

குர்ப்பனகைப் படலத்தைத் தொடங்கும் போதே “ஓ திமம் ஒதுங்கக் கண்ட உத்தமன் உழையளாகும் சீதைதன் நடையை நோக்கிச் சிறிதோர் முறுவஸ் செய்தான்” எனச் சிரிப்போடு தொடங்குகிறோன். அவன் சிரிப்பு அடங்க முன்னமே எங்கிருந்தோ சிலம்பொலி கேட்கிறது. அரக்கியான குர்ப்பனகை அழகே உருவெடுத்து சீற்றி பேயர்த்து வருகிறோன். நடை அப்படியே கம்பனது பாட்டிலும் விழுகிறது.

பஞ்சியொளிர் விஞ்சகுளிர் பல்லவ மனுங்கச் செஞ்செவிய கஞ்சநியிர் சீற்றிய ளாகி அஞ்சொலின மஞ்சளைன அண்ணமென மின்னும் வஞ்சியென நஞ்சமென வஞ்சமகள் வந்தாள்!

இந்த நடை யாரைத்தான் திரும்பிப் பார்க்கச் செய்யாது? “கோமகனும் அத்திசை குறித்தனன் விழித்தான்”. அவன் பார்வை விழு முன்னமேயே அவள் இராமன் முன்வந்து நின்றாள்.

இராமபிரான் வந்தவளைப் பார்த்து “ஏது பதி? ஏது பெயர்? யாவருறவு?” என்று கேட்கிறூன். ஷிரு சிறியதுதான். சூர்ப்பனகையின் பதில் சற்று விரிவாகவே இருக்கிறது. பதிலோடு சேர்த்துச் சாமர்த்தியமாகக் “காமவல்லியாங் கண்ணி” என்றும் குறிப்பிடுகிறார்கள். அது மாத்திரமன்று. “காமன் என்றெருவன் செய்யும் வன்மையைக் காத்து” எனக் காத்தல் தொழில் அரசர்களின் கடமை என்றும் குறிப்பிட்டுத் தன்னை விவாகஞ் செய்யும்படி சூசகமாகப் பேசுகிறார்கள்.

இராமன் சூர்ப்பனகையைப் பார்த்து “நீயோ அந்தனர் குலத்தில் வந்தவள். நானே அரச மரபில் தோன்றியவன். எனவே, நான் உன்னை எப்படி ஏற்றுக்கொள்வது?” என்று கேட்கிறார்கள். அவரோ “என்னுடைய தந்தை அந்தனை மரபில் பிறந்தாலும் எனது தாய் அரக்கர் குலப்பாவை. இப்படி நீர் மரபு பார்ந்தால் நான் உயிர் விட்டு விடுவேலோ. காதல் அல்லது சாதல் என்பதுதான் என் முடிபு என்கிறார்கள். வஞ்சமகளின் காதலின் ரேல் சாதல் தத்துவத்தைக் கேட்ட இராமனுக்குச் சிரிப்பே வந்துவிடுகிறது. ‘‘அகத்துறு நகையின் வெள்ளைக் குருத்தெழுகின்றது’’:

அடுத்து இராமன், “உன் உடன்பிறந்தவர் கள் வல்லம் பொருந்தியவர்கள். அவர்கள் சம்மதித்து உன்னை எனக்குத் தந்தால் நான் உன்னை மணம் செய்துகொள்ளுகின்றேன்” என்று வேடிக்கையாகச் சொல்லுகின்றார்கள். சூர்ப்பனகையா விடுபவள்? ‘‘காந்தர்வ மன முறைப்படி இப்போது நாம் விவாகம் செய்துகொள்வோம். என்

அண்ணமார் இதற்கு இடையூரும் இருக்கமாட்டார்கள். அது மாத்திரமா? “வின்னும் நின் ஆட்சியாக்கி உன் ஏவலிலும் நிற்பார்” என்கிறார்.

அருமையான அயோத்தியையே தம்பிக்குக் கொடுத்துவிட்டுக் கானகம் வந்த இராமனுக்குச் சூர்ப்பனகை தேவ உலகத்தையே என் அண்ணமார் உன் காலடியில் வைத்து உன் ஏவலும் செய்வார்கள் என்றபோது பெரும் சிரிப்பு வருகிறது.

நிருதர்தம் அருளும் பெற்றேன் நின்னலம் பெற்றேன் நின்னேடு ஒருவரும் செல்வத்து யாண்டும் உறையவும் பெற்றேன்; ஒன்றே திருநகர் தீர்ந்த பின்னர்ச் செய்தவம் பயந்ததென்னு வரிசிலை வடித்த தோலான் வாளையிறு இலங்க நக்கான்.

“அயோத்தியைவிட்டுப் பிரிந்த பின்னர் நான் செய்த தவம் பலித்துவிட்டது. அரக்கரது அருள் - உன்னை அடையும்பேறு - அளவிடற்கரிய செல்வம் ஒன்று? இரண்டா? எத்தனை நன்மைகள் என்று சொல்லிச் சிரித்தான் இராமன். இனி இராமனின் சிரிப்பின் உச்சக் கட்டத்துக்கு வருகிறோம். சீதா பிராட்டி பர்ணசாலையிலிருந்து இராமன் இருக்கு மிடம் நோக்கி வருகிறார்.

அழகின் திருவுருவாய் வரும் சீதையைக்கண்டு சூர்ப்பனகை திகைக்கிறார். வைத்த கண் வாங்காது பார்க்கிறார். “ஆ! என்ன அழகு!” பெண் னுய்ப் பிறந்த எனக்கே இவள் அழகில் ஆசை ஏற்படுகிறதென்றால் மற்றவர்களுக்கு எப்படி இருக்கும்” என்று வாய்க்குள் முன்னுமனுக்கிறார்.

அவள் சிந்தனை நீஞ்கிறது. “இவள் யார்? இவனது மனைவியா? இவன் இப்படிப்பட்ட மனைவியையும் கூட்டிக்கொண்டு கானகம் வந்திருப்பானா?

இல்லை. இவரும் என்னைப்போன்ற அரக்கியாகத் தான் இருக்கவேண்டும். இவளைப்பற்றி இகழ்ச்சியாக இந்த அழகனிடம் சொல்லி இவளைத் துரத்தவேண்டும்' என எண்ணித் தன்னிடமுள்ள குணங்கள் அத்தனையையும் சிதைமேல் ஏற்றிப் பேசுகிறார்கள். கம்பர் பெருமானின் அருமையான படைப்பு இது. வருமிவள் மாயம் வல்லள் வஞ்சனை அரக்கி நெஞ்சம் தெரிவிலள் தேறும் தன்மை சிரியோய் செயறிற் நன்றால் உருவமும் மெய்யதன்றால் ஊன்றுகர் வாழ்க்கையாகை வெருவினென் எந்திடாஸ் விலக்குதி வீர என்றார்.

தனது மனைவியைப்பற்றித் தன்னிடமே இன் மெருத்தி கூறும் கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்கும் சந்தர்ப்பம் இராமனுக்குக் கிடைக்கிறது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும்கூட இராமன் சினங்கொள்ள வில்லை. சிரிக்கிறார்கள்... சிரிப்பின் உச்சக்கட்டத்துக்கே போய்விடுகிறார்கள்.

கள்ளவல் அரக்கி போலாம் இவளைநீ காண்டி என்று வெள்ளிய முறுவல் முத்தம் வெளிப்பட வீரன் நக்கான் சிதைதன் நடையை நோக்கிச் சிறியதோர் முறுவல் பூத்து, காதல் இன்றேல் சாதல் தத்துவம் கேட்டு, நகையின் வெள்ளோக் குருத் தெழுந்து, அரசும் பொருளும் தருவேன் என்றபோது வாளையிறு இலங்கச் சிரித்து, சிதையைக் கள்ள மனம்கொண்ட அரக்கி என்றபோது வெள்ளிய முறுவல் முத்தம் வெளிப்பட இராமன் சிரித்ததைக் காண்கிறோம்.

இராமனின் அளவான சிரிப்பை மாத்திரம் தான் கண்டோமா? அரக்கியாகிய சூர்ப்பனகையின் பேச்சுத் திறத்தையும் ஓரளவு கண்டோம்.

வண்டு துளைத்த மரம்

ஒவ்வொரு மனிதரும் தமக்கு ஏற்படும் துன் பங்களை இன்னேருவரிடம் கூறினாலேதான் அவருடைய ‘முட்டு’ச் சிறிதாவது குறைகிறது. இது அனுபவ உண்மை; அதிலும் துன்பங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்த் தொடர்ந்து வந்தால் பிறரிடம் சொல்லாமல் வேறென்ன செய்வது!

இதோ ஒரு கவிஞர் தனது துன்ப நிலையைச் சொல்லுகிறார்.

எனது பரிதாபமான நிலையைக் கேளுங்கள். வீட்டிலே பசுவானது கன்றை ஈன்று கதறுகிறது. மழையோ ‘சோ’வெனப் பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது. குடியிருந்த வீடு மழைக்கு வீழ்ந்துவிட்டது. இவை மாத்திரமா? கர்ப்பமுற்றிருந்த என் மனைவி பிரசவ வேதனையால் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எனக்கு வேலை செய்துகொண்டிருந்த வேலையானும் இறந்துவிட்டான். என்ன கஷ்ட காலம் எனக்கு? நிலம் காய்ந்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற நினைவோடு விதை நெல்லையும் கொண்டு வயலுக்கு ஒடுகிறேன். வழியிலே கடன்காரர் என்னை மறித்துப் பியத்துப் பிடுங்குகிறார். அந்த நேரம் பார்த்துத்தான் உறவினர் யாரோ இறந்துவிட்டதாக ஒருவர் வந்து சொல்லுகிறார். வீட்டுக்குத் தவிர்க்க முடியாத விருந்தினர்களும் வந்து சேருகின்றனர். போதும். இதற்குமேல் என்னால் தாங்கமுடியுமா? ஆனாலும் வருவது வந்துகொண்டேதான் இருக்க

கிறது. பட்டகாலிலேதான் அடிப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறது. அந்தச் சமயத்தில் பாம்பும் கடி கிறது. வரி கேட்பவன் வரி தந்துவிட்டுப் போம் என்று நெருக்குகிறுன். இவை போதாதென்று குருக்களும் தட்சினை கொடு என்கிறார். தனக்கு வந்த துன்ப அலைகளை — ஒரு நாளில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை — பட்டியல்போல் அவர் பாடு கின்றார்:

“ஆவீன மறைபொழிய இல்லம் வீழ
 அகத்தடியாள் மெய்நோவ அடினம் சாவ
 மாவீரம் போகுதென்று விதை கொண்டோட
 வழியிலே கடன்காரர் மறித்துக் கொள்ளச்
 சாவோலை கொண்டொருவன் எதிரே சாரத்
 தள்ளொனு விருந்துவரச் சர்ப்பம் தீண்டக்
 கோவேந்தர் உழுதுண்ட கடமை கேட்கக்
 குருக்களுமோ தட்சினதான் கொடு என்றாரே”

இந்தப் பாடலைப் பாடிய இராமச்சந்திரக் கவிராயரின் துன்ப நிலைக்கு ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டுவிட்டு அப்பால் திரும் பினால் இன்னேரு புலவர் என் சோகக் கதையையும் கேளுங்கள் என்கிறார்.

முற் காலத்தில் இருந்தவர்களும், இக் காலத் தில் இருப்பவர்களும் அனுபவியாத துன்பம் முழு வதையும் நான் அனுபவித்துவிட்டேன். என் துன் பத்தைக் கண்டவர்கள் உயிரையே விட்டுவிடுவார்கள். கானைதவர்கள் காதாற் கேட்டு உளம்கரை வார்கள். கேட்கும் உங்களையும், கைலைப்பிராளையும் பார்த்துச் சொல்கிறேன். நீங்கள் சுகபோகத் தில் முழ்கிக் கிடக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு ஏழை

யின் பசி எங்கே தெரியப்போகிறது? என் துன்ப நிலைக்கு என்ன உவமான த்தைச் சொல்வது? பஞ்சபடாப்பாடு; மத்தால் கடையும் தயிர்; செக்கில் இட்ட எள் இவற்றைச் சொல்லவாமா? கூடாது. அவை நல்ல பொருட்சளாக மாறிவிடு கின்றனவே. சரியாகச் சொன்னால் நான் ‘வண்டு துளைத்த மரம்’. ஆம்; அப்படித்தான் என்னால் சொல்ல முடியும். துன்பமாகிய வண்டுகள் வெரமற என்னைத் துளைத்தெடுத்து விட்டன. துன்ப வடுக்கள் என் தேகத்தின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் உண்டு. நான் வெறும் கோதாகிவிட்டேன். இனிக்காப்பது உங்கள் கையில் தானுண்டு என்கிறூர்; ஒரே கண்ணீர்க் கதையாகச் சொல்கிறூர்.

பண்டிருந்தார் இன்றிருந்தார் அனுபவியாத
துயரம் அனுபவித்தேன் இன்பம்
உண்டிருந்தாய் அரிந்திலைந் உண்ணுதார்
பசி வருத்தம் உண்டார்க்குண்டோ?
வண்டிருந்து வயிரமறத் துளைத்தமரம்
ஆனேன் என்வாட்டம் கண்ணற
கண்டிருந்தார் உயிரவிழார் கானுர்கேட்
ஓம் கறைவார் கைலவாழ்வே!

தனது தூண்பநிலைய வண்டு துளைத்த மரம் என்ற அருமந்த உவமானத்தால் குறிய புலவர் நமச் சிவாயப் புலவர். அவருக்கும் நமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு அப்பால் செல்கிறோம்.

அதோ வரும் புலவரின் பெயர் மதுரகவி ராயர். அவரைச் சந்தித்து எப்படிச் சுகம்? என்று உசாவுகிறோம்.

இவர் சற்று மிடுக்கான புலவர். அவர் சொல் கிரூர்:- எனக்கும் வறுமைதான். துன் பமோ தாங்க முடியாததுதான். ஆலைலும் அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை. நான் வறுமையைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறேன். சிரிப்பது மாத்திரமல்ல. ஒரு எச்சரிக்கையும் செய்திருக்கிறேன். ‘‘நீ இன்றைக்கு என்னேடு இரு. நாளைக்கு என்ன செய்யப்போகிறூய்? நிழல்போல நீங்காமல் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தாயே; நாளைக்கு ஓடப்போகிறூய்; நீ எங்கே? நான் எங்கே? என்று கேட்கும்படியான தூரத்தில் ஓடப்போகிறூய். ஏன் தெரியுமா? காளத்தி என்னும் வள்ள லை நான் காணப்போகிறேன். அவன் பெரும் பொருள் தந்து உன்னைத் துரத்தி அடிப்பான்’’ என்கிறூர். பாடல் இது:-

நீத் திரிந் துழன்றூய் நீங்கா நிழல்போல
நாளைக் கிருப்பாயோ நல்குரவே — காளத்தி
நீன்றைக்கே சென்றக்கால் நியெங்கே நான் எங்கே?
இன்றைக்கே சற்று இரு.

வண்டு துளைத்த மரம் என்ற உவமையோடு ‘இன்றைக்கே சற்றே இரு’ என்று சொல்லும் மிடுக்கையும், காளத்தி என்ற வள்ளலை வேரெரு கோணத்தில் புகழும் விதத்தையும் இந்தப் பாடல்கள் நமக்குக் காட்டுகின்றன.

கவிஞர்கள் தாம் எத்தனை விதம்? அவர்கள் பாடல்கள்தாம் எத்தனை நயம்?

கணிகன்னனும் மனிவன்னனும்

தம்பி, இது ஒரு நல்ல கதை. தமிழின் பெருமையை உயர்த்த வந்த கதை. தமிழறிந்த புலவனின் பின்னால் தரணியை அளந்த திருமால் சென்ற கதை. இதனால் சற்று நிமிர்ந்திருந்து கேள்.

கலை பலவும் நிரம்பியிருந்த காஞ்சிபுரத் திலே கவிஞர் என்ற புகழோடு இருந்தவன் கணி கண்ணன். ‘‘திருமழிசைத் தேவன் திருவடியைப் போற்றும் பெருமகிமையே எனக்குப் பேறு’’ என அந்த ஆழ்வாரை வணங்கி வாழ்ந்தவன் அக்கவிஞர்.

திருமழிசை ஆழ்வார் திருமாலுக்குத் தொண்டு செய்த முதாட்டி ஒருவரை இளமைபெறச் செய்தார் என்பதைக் காஞ்சிபுரத்தை ஆண்ட பல்லவ மன்னன் கேள்வியற்றார். தானும் அப்படியே இளமைபெற விரும்பினான். எனவே அவன் கணி கண்ணனை அழைத்து தன் விருப்பத்தைக் கூறினான்.

‘ஆலயங்களுக்குச் சென்று திருமாலை வழிபடும் வழக்கமுடையவராகிய தம் குருநாடர் அரச மாளி

கைக்கு எழுந்தருளமாட்டார்’ எனக் கணிகண் னன் கூறினான்.

குருநாதர் அதைச் செய்ய முடியாவிட்டால் போகட்டும். நீயாவது என்மேல் ஒரு பாடல் சொல்லும் என்று வேண்டினான் அரசன். ‘‘மனி தர்களைப் பாடுவது என் வழக்கமன்று’’ என்று கூறி அதனையும் மறுத்துவிட்டான். பல்லவ மன்னன் சினந்தான்; சீறினான். மன்னவனின் கோபத் தைச் சாந்திசெய்யும் முகமாகத் தன்னுடைய நிலைமையைத் தெளிவாக விளக்கிக் கணிகல்னன் பின்வரும் பாடலைக் கூறினான்:-

‘‘எம்பெருமான் தன்னையே ஏத்திவரும் என்னுடைநா உம்பெருமை ஓதென்றால் ஓதுமோ? — தம்பெருமை பேசிக் கவிக்கின்ற பேரரசே! என்னை அன்பாய் நேசித் தருளக நெடிது’’

எப்படிக் கூறியுமென்ன? அரசன் கோபந் தணிய வில்லை. அரசர்களே திருமாலுக்குச் சமமானவர்கள். என்னைப் பாடச் சம்மதம் இல்லாவிட்டால் இந்த நாட்டையே விட்டு இன்றே, இப்போதே போய்விடு. இது என் கட்டளை என்றான்.

கணிகண்ணன் சிரித்தான். தமிழறிந்த புலவனுக்கா இத் தரணியில் இடமில்லை என்றென்னிச் சிரித்தான். ‘‘அரசே! தங்கள் கட்டளைப் படி இன்றே, இப்பொழுதே இந்த நாட்டை விட்டுப் புறப்படுகிறேன்’’ என்று கூறிவிட்டு விரைந்து வெளியேறினான்.

கணிகன்னன் காஞ்சியைவிட்டு வெளியேறிப் போவதைத் திருமழிசை ஆழ்வார் கேள்வியுற்றார். தனக்காக மாணவன் ஒருவன் நாட்டைவிட்டுப் போகத் தாம்மட்டும் இந்நாட்டில் இருப்பதா? என எண்ணித் தானும் கணிகன்னனைத் தொடர்ந்து போகத் தீர்மானித்தார். போவதற்கு முன்னால் பெருமாள் சன்னதியில் நின்று ஒரு பாடல் பாடி னார்:-

“கணிகன்னன் போகின்றன் காமரு பூங்கச்சி
மனிவண்ண! நீகிடக்க வேண்டா — துளிவுடைய
செந்நாப் புவலன் நான் செல்லுகின்றேன் நீயுமுன்றன்
பயந்நாகப் பாய்ச்சுருட்டிக் கொள்”

அவருடைய சொற்படி அங்கிருந்த திருமாலும் அவர்பின் சென்றுவிட்டார்.

தெய்வம் குடிபோகவே உயிர்போன உடல் போல் அந்நகரம் துயரில் ஆழ்ந்தது. நடந்த வற்றை அறிந்த அரசன் தன் பிழையை எண்ணி வருந்தினான். உடனே விரைந்து சென்று கணிகன் னனைத் தொழுது தன் பிழையைப் பொறுக்குமாறு வேண்டினான். நகருக்கு வந்தகருளுமாறு வணங்கி நின்றான். கணிகன்னனும் அரசன் செய்த பிழையை மனித்து, ஆழ்வாரிடமும் தெரிவித்து நகரத் துக்குத் திரும்பினான். ஆழ்வாரும் தாம் முன் பாடிய அச் செய்யுளையே சிறிது மாற்றி,

“கணிகன்னன் போக்கொழிந்தான் காமரு பூங்கச்சி
மனிவண்ண! நீகிடக்கவேண்டும் — துளிவுடைய
செந்நாப் புலவன்யான் செல்லொழிந்தேன் நீயுமுன்றன்
பயந்நாகப் பாய்ப்பெத்துக் கொள்”

என்று பாடினார். ஆண்டவனும் தேவியுடன் மீண்டும் வந்து ஆலயத்துள் அமர்ந்தருளினார். ஊரும் நாடும் உவகை பூத்தன.

இந்தக் கதையைத் தமிழ்ப்புலவர் பலர் ஆண்டு சிறப்புச் செய்தனர். ஒரு புலவர் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்:-

“முன்போம் புலவற்கு முதறிவால் பாய்ச்சுட்டிப்
மின்போம் சவுரிப் பெருமாளே — அன்பாகப்
பேய்முலைப்பால் உண்டவனே! பேதையேன் இன்னுமொரு
தாய்முலைப்பால் உண்ணுமல் தா”

“இனி ஒருபிறவி வேண்டேன்” என்பதை
இந்தப் புலவர் சொல்லும் அழகு - இன்னுமொரு
தாய் முலைப்பால் உண்ணுமல் தா என்று சொல்
லும் அழகு - நினைந்து நினைந்து இன்புறத்தக்கது.
குமரகுருபரர் தமது மீனுட்சியம்மை பிள்ளைத்
தமிழிலே :-

“பழுமறைகள் முறையிடப் பைந்தமிழ்ப் பின்கென்ற
பக்ஷைப் பசங் கொண்டலே”

என இக் கதையைப் பாடியுள்ளார். தமிழ்விடுதாநு
என்னும் நூலிலே “‘குழ் பாயோடு உன்னித்
தொடர்ந்தாரோ?’” என இக் கதை குறிக்கப்
பட்டிருக்கிறது.

தம்பி, விழித்துக்கொண்டிருக்கிறுயா? நல்
லது. தமிழ் என்றதும் விழிப்புத் தாங்கவே
வந்துவிடும்; வரவேண்டும்.

Kyoto
July 2003

இந்த நூல்பற்றி

'சு. வே.' அவர்கள்

● இந் நூலில் வரும் பதின்நான்கு கட்டுரைகளும் நயம்மிக்க, சிக்கலற்ற பொருள் கொண்டவை. தெளி வோடு கூடிய, எளிமையும் அழகும் குடிகொண்ட உணர்வு துடிக்கும் வசனக் கட்டுக்கோப்புடையவை.

● குமரகுருபரனின் சிறுகுறும்பைப் பார்க்கும்போது மெல்லச் சிரிப்பு வருகிறது. கடுக்கனும் மோதிரமும் மெல்லக் கண்ணத்திலிடித்தும், கையிற் பளிச்சிட்டும் யாரையோ ஏளனஞ் செய்கின்றன. நரியாரின் செய்கையைக் காணும்போது சிரிப்பும் வருகிறது: ஞானமும் பிறக்கிறது. 'கணபதியும் முருகனும்' மாறி மாறிக் கூறிய முறைப்பாடுகளைக் கேட்டு வாய்விட்டுச் சிரிக் கிறோம். 'சிரங்கப்பராயர்' கவிஞரின் வேண்டுகோளைக் கேட்டு இரங்காது போனாலும் நாம் இரங்குகிறோம். 'சோற்று மனிதர் ஏற்றம்பெற' பாரதி கூறிய வழியை நாம் மனமார வரவேற்கிறோம். 'அரக்கியின் பேச்சை'க் கேட்டு அண்ணல் சிரிப்பதோடு நாமும் சிரித்து மகிழு கிறோம். புலவர்களின் இடுக்கண் கண்டு கண்ணீர் சிந்து கின்றோம். தமிழின் பின்னல் தரணியை அளந்த திருமால் சென்ற கதை கேட்டுப் பெருமைப்படு கின்றோம். இவ்வாறு இரசிகமணி பலவகைக் காட்சி களைக் காட்டி எம்மையெல்லாம் பல்வேறு உணர்வு நிலைகளில் திளைக்கச் செய்கிறோர்.

● பலவகையான உத்திமுறைகளைக் கையாண்டு இலக்கியத்தைச் சுவைக்கும் முறையையும், சுவைபடக் காண் பிக்கும் வகையையும் இரசிகமணி தன் அனுபவத்தினால் அலுப்புச் சலிப்பில்லாமல் பதின்நான்கு காட்சிகளாக்கிக் காட்டுகிறார்.